PĂCĂTOȘII DIN ORAȘUL TUTUROR SFINȚILOR

PROVOCARE

Când n-ai NIMIC de pierdut

EPICLOVE

DE LA AUTOAREA #1 BESTSELLER AMAZON

L. J. SHEN

Scanned with CamScanner

O IUBIRE INTERZISĂ, ARZĂTOARE ȘI CONTROVERSATĂ, CAPABILĂ SĂ SPULBERE CONVENȚIILE SOCIALE

Visul de o viață al lui **MELODY GREENE** s-a năruit.

Un accident o împiedică definitiv să devină balerină profesionistă.

Înfrântă, se întoarce acasă și începe să predea
la cel mai elitist liceu din Todos Santos.

Singură, se străduiește să se descurce într-un oraș
unde banii și influența conduc totul.

Un loc unde bogătașii ar face orice pentru a menține aparențele.

Dar apoi, în nefericirea ei, Melody întâlnește speranța.

Iar speranța are ochi albaștri, zâmbet diavolesc și trup de zeu.

JAIME FOLLOWHILL, unul dintre Cei Patru
Desfrânați din Todos Santos.

Jaime este extrem de atrăgător, cu un viitor strălucit.

Un tânăr râvnit de toate fetele.

Obișnuit să obțină tot ce vrea, prin orice mijloace.

Și indiferent de preț.

Dar acum, pasiunea și obsesia lui pentru Melody
ar putea provoca un scandal uriaș.

Care amenință să-i compromită pe amândoi

Lei 24,90

După succesul romanului *Vicious*, L. J. Shen oferă cititorilor o nouă poveste de iubire din universul PĂCĂTOȘII DIN ORAȘUL TUTUROR SFINȚILOR.

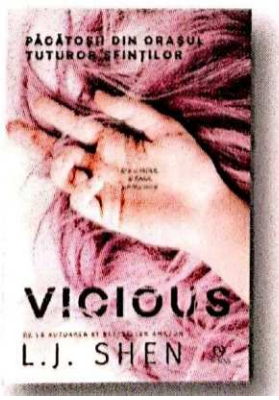

Photo © Igor Madjinca / Stocksy United

Scanned with CamScanner

Numele meu este Melody Greene
și vreau să fac o mărturisire.
M-am culcat cu unul dintre elevii mei de-a douăsprezecea.
Am făcut-o de foarte multe ori.
M-am culcat cu elevul meu și mi-a plăcut.
M-am culcat cu elevul meu și aș face-o din nou,
dacă aș putea da timpul înapoi.

Numele meu este Melody Greene. Am fost profesoară.
Directoarea m-a concediat și am ieșit din biroul ei
plină de rușine, *à la* Cersei Lannister.
M-a amenințat că o să cheme poliția.

Numele meu este Melody Greene și am făcut ceva rău,
dar care m-a făcut să mă simt divin.
Iată de ce a meritat.

Scanned with CamScanner

Capitolul 1

Când am ieșit din biroul directoarei și am pășit afară din școală, m-au întâmpinat nori groși, amenințători. Era în toiul unei ierni tipice pentru California de Sud. Mânia, umilința și ura de sine îmi năclăiau sufletul, lăsând în urmă disperarea, de care îmi doream nespus să scap.

Ajunsesem la cel mai de jos nivel.

Tocmai mi se adusese la cunoștință că în anul următor conducerea Liceului „Tuturor Sfinților" nu avea să-mi reînnoiască contractul pentru postul de profesor decât dacă îmi veneam în fire și făceam o scamatorie care să-i prefacă pe elevii mei în ființe ascultătoare și sârguincioase. Directoarea Followhill îmi spusese că nu aveam deloc autoritate în fața elevilor și că nivelul orelor mele de literatură nu era satisfăcător. Colac peste pupăză, cu o săptămână în urmă primisem o înștiințare: la sfârșitul

Scanned with CamScanner

lunii următoare trebuia să părăsesc apartamentul în care locuiam cu chirie. Proprietarul hotărâse să îl renoveze și să se mute acolo.

În plus, partenerul meu de flirt, întâlnit pe un site dubios de întâlniri amoroase, tocmai îmi trimisese un SMS, anunțându-mă că nu putea veni la prima noastră întâlnire față în față, pentru că maică-sa nu voia să-i dea mașina diseară.

Tipul avea douăzeci și șase de ani.

Ca mine.

Să fac nazuri era un lux pe care eu, o femeie care nu mai făcuse sex de patru ani, nu mi-l puteam permite.

De fapt, în afară de câteva scurte aventuri, nu avusesem niciodată o relație adevărată. Baletul fusese mereu pe primul loc. Înaintea bărbaților și înaintea *mea*. O vreme, chiar am crezut că baletul era de-ajuns pentru mine. Până n-a mai fost.

Când s-a dus totul de râpă?

La scurt timp după ce am început facultatea. Cu opt ani în urmă, fusesem admisă la prestigioasa Școală Juilliard și eram pe cale să-mi împlinesc visul de a deveni balerină profesionistă. Pentru asta mă pregătisem întreaga viață. Părinții mei făcuseră împrumuturi ca să-mi plătească participarea la concursurile de dans. Socotisem băieții o pierdere de vreme. Mă concentrasem numai și

numai să fiu admisă într-o mare trupă de balet newyorkeză sau europeană, ca să devin prim-balerină.

Dansul era oxigenul meu.

Mi-am luat rămas-bun de la familie, făcându-le cu mâna din zona de securitate a aeroportului, iar ei mi-au urat noroc. La trei săptămâni după începerea primului semestru la Julliard, mi-am rupt piciorul într-un accident bizar, pe scara rulantă, în vreme ce coboram la metrou.

Nu numai că întâmplarea asta mi-a ucis visurile de carieră și planurile pe termen lung, dar m-a și trimis înapoi în California de Sud. După un an petrecut plângându-mi de milă și înecându-mi amarul în băutură, ai mei m-au convins să încep o carieră în învățământ. Mama era profesoară. Tata era profesor. La fel și fratele meu mai mare. Adorau să predea.

Eu *uram* să predau.

Acum era al treilea an pe care îl petreceam în învățământ și primul meu an — însă și ultimul, judecând după performanțele mele — de activitate la Liceul „Tuturor Sfinților", din orașul Todos Santos, în California. Directoarea Followhill era una dintre cele mai influente femei din oraș. Era o afurisită și o prefăcută, părea că e plină de politețe, dar de fapt, era de temut. Femeia asta mă urâse

Scanned with CamScanner

încă de la bun început. Zilele mele sub conducerea ei erau numărate.

În timp ce mă apropiam de Fordul meu Focus, vechi de doisprezece ani, parcat față în față cu Lexusul directoarei și cu Range Roverul uriaș al tânărului Followhill (mda, îi cumpărase progeniturii, aflată în clasa a douăsprezecea, un SUV al naibii de luxos. De ce ar avea nevoie un băiat de optsprezece ani de o mașină absolut monstruoasă? Poate ca să-i gâdile orgoliul la fel de monstruos?), mi-am zis că situația mea nu putea fi mai naoșală de-atât.

Dar mă înșelam.

M-am strecurat în mașina mea și am pornit în marșarier prin parcarea aproape goală, rulând încet către cele două vehicule opulente. Exact acum, domnul Locuiesc-cu-Mami mi-a trimis un *SMS*. **AM MAȘINA. EȘTI GATA SĂ NE-O TRAGEM?** Textul era urmat de câteva semne de întrebare.

Mi-a atras atenția.

M-a iritat.

Și m-am izbit direct în SUV-ul fiului directoarei Followhill.

Strângând volanul și icnind îngrozită, mi-am dus mâna la inimă, care bubuia mai-mai să-mi sară din piept.

Rahat! Rahat! Rahat! Zgomotul înfundat și zdruncinătura nu lăsau loc de îndoială.

Izbisem SUV-ul.

Adrenalina și-a făcut iute apariția, la pachet cu bine-cunoscuta pornire „luptă sau fugi". Pentru câteva clipe, mi s-a părut o idee grozavă să apăs pedala de accelerație, să-mi iau un nume fals și să fug din țară, ca să mă ascund într-o peșteră, undeva în pustietate.

Cum să plătesc pagubele? Polița mea de asigurare nu era deloc grozavă, iar acasă mă aștepta o înștiințare că întârziasem cu plata primei de asigurare auto. Directoarea Followhill avea să mă omoare.

Luându-mi inima în dinți, am coborât din Ford. Cinstit vorbind, prețiosul SUV negru al lui Jaime nu avea ce să caute în parcarea profesorilor. Dar, pe de altă parte, datorită aspectului fizic impunător, statutului social și părinților săi influenți, Jaime Followhill scăpa mereu basma curată din tot felul de necazuri.

M-am dus să văd portbagajul mașinii mele ieftine, îngrămădit într-una dintre portierele Range Roverului. Îngrozită, am văzut o îndoitură enormă.

O, da. *Acum* chiar că situația nu se mai putea înrăutăți.

Dar mă înșelam. Din nou.

M-am aplecat și am cântărit din ochi stricăciunile, fără să-mi dau seama că rochia mea cafenie flutura în

Scanned with CamScanner

vânt, dezvăluind chiloții mei noi, din dantelă. Ce păcat! Având în vedere pățania din parcare, în seara asta nu mai aveam să-mi etalez lenjeria intimă în fața domnului Locuiesc-cu-Mami.

— O, nu, nu, nu..., repetam eu în neștire.

Am auzit un mârâit.

— Data viitoare când te mai crăcănezi așa, domnișoară G., asigură-te că nu-s în spatele tău. Altfel, o să apărem amândoi în viitorul episod din *National Geographic: Când prădătorii lovesc.*

Mi-am îndreptat încet spinarea și mi-am împins ochelarii pe nas. M-am încruntat când am dat cu ochii de Jaime Followhill.

Jaime arăta ca odrasla lui Ryan Gosling cu Channing Tatum. Păr blond-nisipiu, strâns neglijent într-un mic coc, ochi albaștri și trup de stripper. Pe bune! Băiatul era tare bine făcut, cu bicepși de mărimea bilelor de bowling. Prototipul de idol masculin al liceului, des întâlnit în filmele anilor '90. Followhill era un băiat de bani gata și atrăgea atenția tuturor fetelor din Liceul „Tuturor Sfinților".

Iar acum, în vreme ce se apropia de mașina lui boțită, ochii lui se ațintiseră asupra *mea.*

Purta un tricou mulat, care-i scotea în evidență bicepșii, blugi negri, strâmți, și tenișii pe gleznă, care păreau extrem de scumpi. Avea câteva vânătăi pe brațe și un ochi

umflat. Știam de unde le căpătase. Umbla vorba că el și prietenii lui tâmpiți se băteau ca niște chiori, în weekenduri, într-un joc numit *Provocare.*

Deci drăgălașul ăsta nu se considera prea bogat ca s-o încaseze. Mă întrebam dacă maică-sa știa despre Provocare.

Ia stai! Tocmai a zis că avem nevoie de un cric? Sau a spus că mă crăcănez?

— Măi să fie! a exclamat Jaime.

S-a oprit lângă mine, cu un rânjet obraznic. Ai fi zis că mașinile noastre se contopiseră. Ca și cum SUV-ul lui ar fi dat naștere mașinii mele hidoase, printr-o portieră din spate.

Predam la clasa lui Jaime. El era unul dintre puținii puști care nu urlau și nu aruncau cu diverse obiecte în colegi, în timpul orei de literatură engleză. În niciun caz nu putea fi considerat un elev bun, dar era prea ocupat să-și butoneze mobilul, deci nu făcea tămbălău în sala de clasă.

— Îmi pare rău, i-am zis.

Am oftat.

El și-a săltat ușor tricoul. Și-a mângâiat abdomenul perfect lucrat, pe urmă s-a întins și a căscat.

— Se pare că ți-am trosnit mașina, domnișoară Greene.

Scanned with CamScanner

Poftim?

— Tu...

Mi-am dres vocea și m-am uitat în jur, ca să mă asigur că nu era o farsă.

— Mi-ai tros... Mi-ai distrus mașina? am repetat eu, neîncrezătoare.

— Da, i-am tras-o direct în fund.

S-a lăsat pe vine. S-a uitat încruntat acolo unde cele două mașini făcuseră contact. Cu o palmă, a atins caroseria strălucitoare a SUV-ului.

Jaime pretindea că el își izbise mașina de a mea. Habar nu aveam de ce spunea asta. Nici măcar nu fusese la volan.

Poate că voia să mă șantajeze pe mine, o profesoară respectabilă, cu principii solide.

Aș fi preferat să nu mă spăl în ocean și să nu dorm în mașină. Dacă recunoșteam că eu îi bușisem mașina, exact asta aș fi fost nevoită să fac, ca să supraviețuiesc loviturii financiare.

— James...

Am oftat, trăgând agitată de pandantivul meu din aur, în formă de ancoră.

El a clătinat din cap și a ridicat o mână, reducându-mă la tăcere.

— *Vasăzică din cauza mea mașina ta e bușită. Ceasul rău, pisica neagră. Dă-mi voie să mă revanșez.*

Ce naiba se-ntâmplă aici?

Habar nu aveam ce punea la cale, dar, cu siguranță, ceva nu mirosea a bine. Așa că m-am răsucit pe călcâie și am pășit spre mașina mea. Dădeam bir cu fugiții, ca o fricoasă.

— Stai puțin! a chicotit el.

M-a apucat de cot și m-a rotit în loc.

Ochii mei au poposit pe mâna lui, care îmi strângea carnea. Jaime și-a îndepărtat degetele, dar era prea târziu. În stomacul meu au început să zboare fluturi și, din pricina dorinței, pielea mi s-a făcut ca de găină. Unul dintre elevii mei mă excita.

Doar că Jaime Followhill nu era un elev oarecare.

Bârfele care circulau pe holurile Liceului „Tuturor Sfinților" erau felurite și ar fi putut concura, în privința lungimii, cu *Operele complete* ale lui Shakespeare. Iar dacă zvonurile ascundeau un sâmbure de adevăr, tipul ăsta avea în pantaloni ceva absolut impresionant...

Tânărul Followhill mă făcea să mă simt aproape la fel de aiurea ca maică-sa. Dar, spre deosebire de Jaime, ea îmi inspira teamă, în vreme ce el zgândărea cel mai sensibil punct al meu: mă făcea să mă simt stingherită.

Scanned with CamScanner

O posibilă explicație pentru această stânjeneală era faptul că, la orele de literatură engleză pe care le țineam, ochii mei fugeau foarte des la el. Asemenea unei molii atrase de lumină, îl remarcam tot timpul, chiar și atunci când nu voiam. Eram îngrijorată că își dăduse seama. Că știa că-l priveam într-un fel nepotrivit când se afla în preajma mea.

Nu îl priveam ca o profesoară.

Mă uitam la el ca o femeie.

— Am zis că ți-am bușit mașina, a insistat Jaime.

Avea o privire atât de pătrunzătoare!

De ce făcea asta? Și de ce naiba îmi păsa mie? Jaime primea săptămânal mai mulți bani de buzunar decât toate economiile mele la un loc. Dacă voia să plătească el pagubele, ar fi fost înțelept să accept.

Oare voia să obțină note mai bune de la mine? Puțin probabil. În scurt timp, Jaime avea să absolve liceul. Auzisem că familia lui bogată îi făcuse rost de un loc la o universitate excelentă din Texas (maică-sa trăsese sforile, mai mult ca sigur), unde avea să joace fotbal și să-și treacă în palmares un record mondial în materie de destrăbălare.

— Așa-i, l-am aprobat eu, înghițind în sec. Sunt în întârziere. Te rog, dă-te la o parte.

Am acceptat amândoi această minciună, pironindu-ne din priviri. Aveam senzația că mă pregăteam să intru într-o belea cât casa. În clipa asta, încheiam un târg cu odrasla diavolului. Deși aveam cu opt ani mai mult decât Jaime, știam cine era el.

Unul dintre Cei Patru *HotHoles*.

Un prințișor narcisist și privilegiat, stăpân peste orașul ăsta.

Jaime a mai făcut un pas, ațințându-mi calea. Trupurile noastre se atingeau. Respirația lui îmi mângâia fața. Aroma de gumă mentolată, mirosul de after-shave și izul de mosc al transpirației masculine îmi provocau o ameteală ciudată. Eram total nepregătită pentru așa ceva. Mușchii feței mele au zvâcnit.

Am făcut un pas în spate.

El a făcut un pas în față.

Aplecându-și capul, și-a apropiat buzele de ale mele. Spre groaza mea, genunchii mi s-au înmuiat. Știam foarte bine de ce.

— Îți sunt dator, a murmurat el, apăsat. Și o să am grijă să-mi achit curând datoria. Foarte curând.

— N-am nevoie de banii tăi, am bolborosit eu.

Simțeam în pântec o furnicătură vagă.

Ochii lui hipnotici s-au deschis larg. A rânjit, dând la iveală gropițe în obraji.

Scanned with CamScanner

— Nu bani am de gând să-ți dau.

Cum de putea un om așa de tânăr să fie atât de arogant și de sigur pe sine? I-am simțit degetul mare mângâindu-mi foarte ușor pântecul, ispitindu-mă, făcându-mă să mă înfior.

Mi-am umezit buzele și am clipit, uluită.

Doamne!

Jaime Followhill se dădea la mine. Fără ocolișuri. În parcare. În văzul tuturor.

Adevărat, nu arătam rău — la urma urmei, încă aveam trup de dansatoare, ochi verzi, un bronz frumos, californian, și bucle moi, castanii —, dar nici nu rupeam gura târgului.

M-am împleticit în spate și mi-am înăbușit un geamăt. Îmi simțeam pulsul zvâcnind peste tot, chiar și în pleoape.

— Destul, James! Condu cu grijă. Să-ți faci temele pentru mâine!

Am urcat din nou în Fordul meu și, din greșeală, am mai izbit o dată Range Roverul, înainte de a ieși din scenă, transformând îndoitura urâtă din caroserie într-o juliturăcât toate zilele. În oglinda retrovizoare, am urmărit cum Jaime a ridicat sfidător din sprâncene.

Am condus în viteză până acasă.

M-am trântit pe canapea, cu telefonul în mână, așteptând ca directoarea Followhill să mă sune și să-mi spună că avea să mă dea în judecată, luându-mi și ultimul bănuț pe care-l mai aveam. Sau, mai bine spus, pe care *nu* îl aveam.

Au trecut câteva ore bune, dar nimeni nu m-a sunat. M-am târât în pat la zece seara, dar nu am putut adormi. Singurul lucru la care-mi stătea capul era nemernicul ăla superb. Jaime Followhill.

Mă gândeam că mirosea incredibil.

Că arătase delicios când își dezgolise abdomenul bronzat.

Că mă ajutase să ies dintr-o belea cât casa. Sigur știa că maică-sa m-ar fi făcut zob dacă ar fi aflat adevărul, iar acum elevul meu *voia ceva în schimb*.

În acte, era încă un puști, dar în după-amiaza asta băiatul mi se păruse cât se poate de bărbat.

Situația pur și simplu sfida logica și, în mod exasperant, mă tulbura.

Azi-dimineață mă trezisem cu impresia că uram familia Followhill.

Dar acum nu mai puteam nega: exista cel puțin un Followhill cu care doream să fiu *foarte* prietenoasă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 2

Todos Santos era cel mai bogat oraș din California și, prin urmare, căminul celor mai privilegiați și aroganți adolescenți din lume. Elevii mei știau că nu îi puteam lăsa corijenți. Părinții lor erau îndeajuns de puternici încât puteau să mă izgonească din oraș și să mă alunge pe o planetă pustie. Deci, deloc de mirare, puștii ăștia făceau tot ce le trecea prin cap în timpul orelor.

A doua zi după tamponare, totul era să se schimbe.

Am avut șase ore. Primele cinci s-au desfășurat mai bine decât m-aș fi așteptat: nu am fost silită să sancționez pe nimeni să rămână la școală după ore, nici să chem ambulanța ori vreo echipă de intervenție ca să-mi sară în ajutor. Dar a șasea oră mi-a schimbat iremediabil viața.

Urma să predau la clasa din care făcea parte Jaime. Când am intrat, m-a întâmpinat o liniște neobișnuită. Stăteau cu toții la locurile lor, nimeni nu azvârlea obiecte

Scanned with CamScanner

prin încăpere, iar Vicious, cel mai bun prieten al lui Jaime, încă nu își bruscase niciun coleg.

De regulă, trebuia să țin sub control furia și comportamentul deplorabil al Celor Patru Desfrânați (așa îi porecliseră locuitorii din Todos Santos.) Rămăseseră trei luni până la absolvire. Pentru unii, faptul că Desfrânații erau în clasa a douăsprezecea era considerată o scuză pentru purtarea lor.

Jaime petrecea orele de literatură engleză trimițând SMS-uri și atrăgând atenția oricărei fete care încă nu căzuse în limbă după Trent Rexroth — un fotbalist care locuia în zona defavorizată a orașului. Trent avea pielea de culoarea cafelei cu lapte și avea obiceiul de a se mozoli cu fetele, în spatele clasei. Odată, la ora de matematică, o pușcoaică fusese surprinsă sub banca lui, făcându-i sex oral. Nu glumesc. Din grupul Desfrânaților făcea parte și Dean Cole, un tip cu capul în nori, căruia îi plăcea — în aceeași măsură — să se drogheze, să facă farse și să mă calce pe nervi. Cvartetul ăsta de pomină era încheiat de Baron „Vicious" Spencer. Cel Mai Mare Nemernic din Lume.

Vicious era cel mai dezlănțuit dintre ei. Își merita pe deplin porecla. Din cauza firii ursuze, lumea îl poreclise după Sid Vicious, solistul trupei Sex Pistols. Vicious avea păr negru ca smoala, ochi goi, lipsiți de expresie, ten

palid și emana o furie care-ți îngheța sângele în vine. Zvâcnetul constant al fălcilor sale încleștate umplea fetele de teamă, dar și de dorință. Tipul juca fotbal în echipa liceului, asemenea celorlalți Desfrânați, dar era mai uscățiv, nu la fel de musculos. Însă, în același timp, era mai înspăimântător decât prietenii lui. Al naibii de înspăimântător.

Emilia LeBlanc, o fată de treabă, care era adesea ținta furiei lui Vicious, tocmai a intrat în clasă. Întârziase trei minute. Am dat din cap, făcându-i semn să ia loc. Îmi părea rău pentru ea. Părinții ei o târâseră aici tocmai din Virginia, în ultimul ei an de liceu. Fuseseră angajați ca servitori într-una dintre numeroasele locuințe din oraș. Mai exact, în casa lui Vicious Spencer.

Emilia s-a apropiat de psihopat și a ocupat locul gol din dreapta lui, ca și cum nu știa sau nu îi păsa cine era Vicious. Când am văzut cum se uita Baron la ea, am încremenit. Aș fi vrut s-o avertizez: „O să te facă bucăți și o să-și hrănească șarpele cu tine".

Emilia a ridicat capul, a zâmbit politicos și i-a salutat pe Vicious și pe ceilalți trei Desfrânați, cu accentul ei sudist:

— Sal'tare, băieți!

Vicious a clipit, consternat că fata cutezase să-i vorbească fără să aibă permisiunea lui, iar expresia lui s-a înnegurat.

Scanned with CamScanner

— Mi-ai zis „sal'tare"? a mârâit el la Emilia. Ce drac' e în capul tău? Vreunul dintre noii tăi iubiței ți-a vârât steagul confederat în fund, cu tot cu stâlp? Să nu mai zici vreodată „sal'tare"!

Millie a oftat și a spus:

— Am vrut să fiu politicoasă. Ar trebui să încerci și tu, din când în când.

— Nu-mi stă-n fire s-o fac pe politicosul, i-a întors-o el.

Pe buzele lui Vicious juca un zâmbet. Tipul ăsta rareori zâmbea.

De obicei, părea s-o disprețuiască pe Millie, dar acum o cerceta cu atâta atenție, de parcă *lui* i-ar fi plăcut să vâre o mulțime de lucruri în fundul Emiliei.

— Nu-l băga în seamă, scumpo! i-a zis Trent.

Rexroth s-a desprins pentru câteva secunde de fata de lângă el, care tocmai îi sugea degetul mare. S-a uitat la Dean, apoi la Vicious, și a continuat:

— Vicious, nu mai fi un...

— ... scârbos de primă clasă! a încheiat Jaime, din spatele lor.

Followhill și-a îndepărtat scaunul de bancă și s-a îndreptat de spate. Mușchii lui bine lucrați s-au încordat.

La dracu'! Pentru prima oară de când începusem să predau la clasa asta, ziua mea fusese minunat de liniștită. Dar, evident, Desfrânații simțeau nevoia să mi-o strice.

Nu am apucat să deschid gura și să-i amenințe, în chip jalnic, cu vreo sancțiune, fiindcă Jaime s-a repezit la Vicious. L-a pironit de perete și degetele lui i s-au încleștat pe gât, într-o strânsoare amarnică.

— Unde ți-e loialitatea, omule? a mârâit Jaime. Las-o baltă! Ai priceput?

Strânsoarea lui pe gâtul lui Vicious s-a întețit.

— James! am strigat eu, ridicându-mă brusc și bătând cu palma în catedră. Treci la locul tău, acum!

Vicious părea de-a dreptul înveselit. Își rotea capul în stânga și-n dreapta și râdea ca un descreierat. El și Jaime erau cei mai buni prieteni, dar erau totodată doi masculi alfa, în venele cărora curgea un torent de testosteron.

Tot ei inventaseră Provocarea. Profesorii și ceilalți angajați ai școlii nu știau multe despre jocul ăsta, pentru că se desfășura acasă la Vicious, la chefurile din weekenduri. Dar toată lumea înțelesese esențialul. Jocul era simplu: elevii noștri se provocau unii pe alții la lupte sângeroase. De ce? Ca să se distreze.

Chipurile, puștii participau la Provocare de bunăvoie, dar nu mă îndoiam că toți se temeau îndeajuns de mult de Vicious încât îi făceau pe plac, indiferent cât de ridicole sau de primejdioase ar fi fost jocurile pe care le născocea.

— Obligă-mă! m-a provocat Jaime în șoaptă, mijind ochii și privindu-mă drept în față.

Scanned with CamScanner

În continuare, degetele lui erau înfipte în gâtul lu
Vicious, al cărui chip amuzat începea să se albăstrească.
Iisuse! Niciodată nu îl sancționasem pe Followhill
La urma urmei, maică-sa era afurisita de directoare și pe
deasupra, nu mă plăcea. Dar de data asta puștiul mă
strângea cu ușa. Trebuia să-i țin piept.

Mi-am strâns lănțișorul între degete.

De ce făcea asta? În urmă cu o zi mă dezbrăcase din
priviri, iar acum...

Deodată, mi-a picat fisa.

La naiba! Așa își încasează datoria!

Voia să-i accept provocarea. Voia să vadă dacă urma
să mușc momeala. Nu prea aveam de ales. Îi datoram
foarte mult fiindcă își asumase vina pentru micul nostru
accident. Orice voia de la mine, deja îi aparținea.

— Tocmai te-ai ales cu sancțiune după ore, toată săp-
tămâna viitoare. Începând din după-amiaza asta.

Am scos din sertarul catedrei de lemn un formular
pentru sancțiuni și am început să-l completez.

În sală nu se auzea nici musca. Până acum nu mai
pedepsisem vreun elev de clasa a douăsprezecea și cu atât
mai puțin pe James Charles Followhill al III-lea.

Cu coada ochiului, am văzut cum, în cele din urmă,
Jaime și-a desprins degetele de pe gâtul lui Vicious. Cel
mai bun prieten al lui Jaime a tras adânc aer în piept și

a făcut un gest obscen spre Jaime. Râzând, s-a întors la
loc. Colegii lui au început să facă schimb de priviri și de
bilețele. Probabil făceau pariuri pentru lupta care urma
să aibă loc în weekend, într-o nouă repriză de Provocare.

Am trântit formularul pe banca lui Jaime, iar el a ri-
dicat iute privirea. Mi-a zâmbit atât de lasciv, încât m-am
înmuiat instantaneu. Amândoi știam ce se întâmpla.

Îi ofeream o întrevedere între patru ochi, exact cum
dorea.

Acceptam un aranjament care mă punea într-o poziție
dubioasă, posibil catastrofală.

Așa îi mulțumeam pentru că-mi potolise elevii, spu-
nându-le să se poarte frumos la ore.

Mă apropiam vertiginos și cu bună-știință de sfârșitul
carierei mele.

Jaime Followhill își serbase împlinirea celor optspre-
zece ani cu trei zile înainte de incidentul din parcare;
prin urmare lanțul evenimentelor recente devenea și mai
suspect. Așteptase să împlinească vârsta legală ca să-mi
poată face avansuri? De ce? Putea să aibă orice fată din
școală.

Scanned with CamScanner

Mi-am petrecut pauza de prânz analizându-i pro
de Facebook. Pozele pe care le postase erau o aducere-
minte dureroasă că avea cu opt ani mai puțin decât mi
Pentru Dumnezeu, avea fotografii din tabăra de vară
ele, etala întotdeauna un zâmbet cu gropițe, antebra
musculoase și bronzate, o pereche de ochi albaștri, ubi
tori, și era însoțit de mulți prieteni.

Eu nu aveam nimic, iar Jaime avea totul: un trecut de
răsfăț, un prezent confortabil și un viitor strălucit. Pe de
altă parte, eu aveam o carieră pe butuci și urma să mă
chinui toată viața, în slujbe de rahat, ca să scap de dato-
rii. Noi doi nu eram deloc potriviți. Nici măcar pentru o
aventură scurtă.

Dar eram prea egoistă și vulnerabilă ca să refuz. Și
apoi, dacă mă culcam cu el, ar fi fost ca și cum m-aș fi
răzbunat pe maică-sa, pe la spatele ei.

Toată lumea câștiga, corect?

În după-amiaza aceleiași zile, m-am strecurat în sala
de clasă rezervată elevilor sancționați. Am băgat de
seamă că ușa era jumătate din geam.

Nu m-a mirat să văd că Desfrânatul blond era deja
aici, așezat pe rândul din față. Zornăia cheile mașinii
între degete, rânjind și privindu-mă provocator cu ochii
lui albaștri. Înghițind în sec, m-am așezat la catedră.

Am scos laptopul și câteva lucrări de control, pe care trebuia să le corectez.

— Pune-ți telefonul în rucsac, Jaime.

Mi-am umezit buzele, cu ochii la extemporalele din fața mea.

S-a conformat. Îi simțeam privirea insistentă atingându-mă peste tot. Mi-era așa de jenă, că-mi venea să vomit. Mă simțeam ca și cum urma să comit o fărădelege. Într-un fel, chiar așa era.

După câteva minute în care m-am prefăcut că lucrez, iar el s-a holbat la mine cu un zâmbet încrezut, parcă pregătindu-se să mă devoreze, am mormăit:

— Ai putea să folosești constructiv timpul pe care-l petreci aici. De ce nu-ți faci temele?

Avea două ore de stat în încăperea asta.

L-am auzit mârâind:

— Să-mi cântăresc prada este foarte constructiv.

Capul meu a țâșnit în sus. I-am aruncat o privire urâtă pe deasupra laptopului.

— Ce-ai zis?

Și-a ridicat bărbia, dezgolindu-și dinții de un alb imaculat.

— Domnișoară Greene, de întâmplat, tot se va întâmpla.

Știam la ce se referea.

— Habar n-am ce vrei să spui, i-am trântit-o eu.

Scanned with CamScanner

Intrasem în jocul unui puști de optsprezece ani. M-
promis mie însămi că după ziua de azi urma să-mi a
lizez viața foarte serios.

Jaime s-a aplecat spre mine, sprijinit în coate. Sclip
rea diavolească din ochii lui mi-a reamintit că nu e
inocent. Drace! Probabil că se culcase cu mai multe pe-
soane decât *sărutasem* eu în întreaga mea viață.

— Ba da, știi, mi-a întors-o el.

Deși arogant, zâmbet lui părea iertător.

Dintre noi doi, cine era adultul? Cine pe cine coru-
pea? Am înghițit în sec.

M-am concentrat iar asupra tastaturii și m-am luptat
să-mi recapăt suflul. Eram speriată și excitată. Ameste-
cul ăsta de stări mă scotea din minți.

— De ce eu? l-am întrebat.

Jaime a rămas nemișcat. Mă sorbea din ochi. Privirea
lui mi se oprise pe gât, stârnindu-mi furnicături în
pântec.

— Pentru că — a răspuns el încet — vreau să i-o trag
unei profesoare înainte să merg la facultate.

La auzul acestor cuvinte, excitarea mea a scăzut verti-
ginos.

Ridicându-mă de pe scaun și încrucișând brațele la
piept, am strâns tare din buze, ca să nu-mi scape vreo
înjurătură.

— James, mi se pare că ții cu tot dinadinsul să te las
corijent și să fii exmatriculat.

S-a ridicat și el. Am făcut doi pași în spate. Era cu
douăzeci de centimetri mai înalt decât mine.

A țâțâit dezaprobator. Încrederea lui în sine mă des-
cumpănea.

— Scumpo, n-ai decât să mă lași corijent. Pune-mă
să stau aici, după ore, până la sfârșitul anului. Amândoi
știm că tot o să termin liceul. O să-ți dai singură foc la
valiză.

Mi-a privit picioarele și a mai înaintat puțin. Gâtlejul
mi s-a strâns.

— Pagubele Range Roverului se ridică la vreo opt
mii cinci sute de dolari. Mersi că m-ai întrebat, a conti-
nuat el, fără ocolișuri.

Încă un pas. Inima mea bătea nebunește. Eram atrași
unul de celălalt. La orizont, pândea dezastrul. Fiecare
celulă din corpul meu tânjea după atingerea lui.

Jaime voia să și-o tragă cu o profesoară. Și ce dacă?
Eu voiam să i-o trag unui fotbalist. Eram doi adulți ra-
ționali, care luau o hotărâre în mod conștient... Însă, de
fapt, el nu prea era adult. Iar eu nu eram deloc rațională,
fiindcă alesesem să intru într-o asemenea combinație.

Jaime mă avea la mână.

Scanned with CamScanner

Pe deasupra... îl doream. Pentru prima oară după mult timp, un tip mă stârnea.

Am rostit cu glas sugrumat:

— Jaime, sunt convinsă că există și alte profesoare asupra cărora... ai putea să-ți încerci farmecul. Ce zici de domnișoara Perklin?

Femeia era în vârstă și mirosea ca un dulap îmbâcsit. Propunerea mea era ridicolă, dar voiam să-i văd reacția și să amân ceea ce părea inevitabil. Când vârfurile încălțărilor noastre s-au atins, Jaime s-a oprit. Zâmbetul cu gropițe s-a lățit. *Mi-ar fi mai ușor să-l resping dacă n-ar fi atât de chipeș*, mă gândeam eu, în vreme ce-i admiram maxilarul frumos sculptat și fruntea înaltă.

— Încă o chestie...

Când și-a aplecat capul, buzele lui le-au atins ușor pe ale mele. M-am înfiorat și am făcut un pas înapoi, temându-mă că puteam fi văzuți prin geamul ușii.

— Nu vreau să mi-o trag cu o profesoară oarecare. Vreau să mi-o trag cu profesoara mea de Literatură. Are tupeu, un fundulеț pe cinste, picioare lungi și, deși crede că nu o cunosc, știu că dincolo de aparențele ei se află o femeie care înjură ca la ușa cortului și care poate să bea mai mult decât oricare fotbalist din echipa mea.

— *Jaime, vrei să fim dați afară din liceu?*

Am inspirat adânc. Cu palme asudate, mi-am netezit rochia.

*Cineva trebuia să-i bage băiatului mințile în cap. Mare păcat că de *mine* depindea să evităm un dezastru. Voința și stăpânirea mea de sine erau aproape inexistente. În momentul ăsta, aveam foarte puține de pierdut. Poate chiar nimic.*

Mi-a cuprins talia și m-a răsucit. M-a tras aproape de el, iar trupul meu s-a lipit imediat de al lui, moale ca untul încălzit.

— N-o să suflu o vorbă, a șoptit el cu gura lipită de gâtul meu, făcându-mă să mă înfior de plăcere. Și nici tu. O mică tăvăleală, domnișoară G. Pe urmă o să plec în Texas, la facultate. Tu o să te cuplezi cu un contabil urât, dar cu inimă bună, și o să faceți copii. Asta-i tot. Ce zici, Melody?

Eram pe cale să-i spun „Nici gând!", dar n-am apucat. Răsuflarea lui fierbinte m-a învăluit.

— De fapt, nu-i nevoie să răspunzi.

Jaime Followhill m-a sărutat. Cel mai amețitor sărut de care am avut parte vreodată. Când gura lui a strivit-o pe a mea, degetele de la picioare mi s-au încovoiat în pantofii mei confortabili. Mă îmbătau înfrigurarea gurii sale fierbinți, gustul dulce al gumei de mestecat, dar și mirosul lui masculin, înnebunitor. I-am cuprins obrajii în

Scanned with CamScanner

palme și i-am inspirat cu nesaț mirosul. Limba lui s-a strecurat printre buzele mele.

A pus stăpânire pe gura mea. Savura fiecare secundă. M-a apucat de fund și penisul lui în erecție mi-a împuns bazinul, pe deasupra rochiei. Se freca de mine fără pic de jenă. Mi-a luat mâna și a pus-o pe umflătura din jeanșii lui.

Era nepotrivit.

Dar ar fi fost o minciună să neg că îmi plăcea.

Indiferent că eu îl corupsesem sau că fusesem coruptă, îmi plăceau la nebunie senzațiile pe care Jaime le trezea în mine.

Inima mea bubuia de excitare și de teamă. În parte, exaltarea mea se hrănea din ideea că puteam fi surprinși. Parcă înghițisem o doză de cocaină și dădusem pe gât vreo trei shoturi cu vodcă.

Pe toți dracii! Jaime Followhill știa cum să înnebunească o femeie.

— Ne poate vedea oricine, am murmurat eu, în toiul unui alt sărut lasciv și copleșitor.

Aerul era încărcat de dorință. Eram umedă și pregătită de acțiune, iar în trupul lui se dezlănțuiseră hormonii ăia masculini din cauza cărora camerele băieților adolescenți duhnesc a spermă și a sudoare. Însă în cazul lui, mirosul era de-a dreptul magic.

— N-o să te vadă nimeni. Te acopăr eu, a șoptit el, mușcându-mi pielea gâtului.

Buzele lui au început să coboare.

Și-a strecurat limba în decolteul meu.

Știam că Jaime mințea — fața mea era complet la vedere. Oricine ar fi trecut pe acolo m-ar fi văzut.

— Ne întâlnim la tine acasă, peste o oră, a zis Jaime.

— Nu știi unde locuiesc.

I-am mângâiat cu nesaț pieptul.

Jaime s-a desprins de mine și mi-a aruncat un zâmbet obraznic.

Iisuse! Adică mă urmărea? Trebuie să recunosc: ideea mi se părea teribil de sexy. Unul dintre cei mai arătoși tipi din școală... mă pândea.

— Nu!

Tonul meu era ferm. Acum, când buzele lui nu le mai striveau pe ale mele, tensiunea erotică se disipa tot mai mult, lăsând loc rațiunii.

Salut, rațiune! Tu, care strici tot cheful!

— Domnișoară Greene...

Fruntea și nasul lui erau lipite de ale mele. Gâfâiam amândoi, ochi în ochi, piept în piept.

— E prea târziu să renunți la aranjamentul nostru. Asta...

Scanned with CamScanner

Mâna lui s-a strecurat pe sub tivul rochiei mele și a ajuns între coapse. A plimbat un deget de-a lungul intrării mele umede, pe deasupra chiloților din bumbac. Atingerea era foarte ușoară. Mă tachina.

Jaime și-a continuat ideea.

— ... e a mea până la sfârșitul anului. O s-o ling, o să i-o trag, o să mă joc cu ea și, dacă vreau, o să dorm în ea.

Mă îngrozea faptul că avea să obțină ceea ce-și dorea. Mă învoisem să îi fac pe plac încă dinainte să intru în sala asta. Avea mult prea multă putere asupra mea, și nu doar din pricina statutului social de care se bucura. Întotdeauna fusesem conștientă de cât de bine arăta și de prezența lui impunătoare, dar până acum fuseseră doar motive să-i port pică. Acum, când tipul mi se oferea, situația se schimbase.

— O să ți-o trag doar eu. Dacă te prind că-ți desfaci picioarele bronzate pentru vreun altul, tipul va regreta că s-a născut, a amenințat Jaime.

Zău? Oare el avea de gând să le reziste fetelor care roiau în jurul lui?

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, a adăugat:

— Scula mea o să intre doar în două locuri: în gura și în păsărica ta.

Iisuse!

— Orele de sancțiune s-au încheiat. Ia-ți lucrurile și șterge-o! m-am răstit eu, făcând un pas în spate.

El s-a apropiat iar. M-a mușcat jucăuș de gât, după care și-a îndreptat umerii și mi-a zis:

— Acum, du-te acasă. Vin și eu acuși.

M-a plesnit ușor peste fund, s-a răsucit pe călcâie și a plecat, lăsând în urmă o boare de miros masculin.

Am rămas cu gura căscată. Îi simțeam gustul pe buze, iar furnicăturile pe care atingerea lui mi le stârnise între coapse dispăruseră de tot. Prin cap îmi trecea un singur gând: *Ah, Melody! Ai încurcat-o.*

Scanned with CamScanner

Capitolul 3

Nu m-am dus acasă.

Ar fi însemnat să mă recunosc învinsă. Îl lăsasem pe Jaime să ia asupra lui vina pentru pagubele provocate Range Roverului, dar nu îi făcusem avansuri. El începuse.

Ceea ce m-a ajutat să hotărăsc ce aveam de făcut a fost că m-am intersectat cu maică-sa, în timp ce ieșeam din școală.

Mă îndreptam spre parcare când am zărit-o pe directoarea Followhill urmărindu-mă prin geamul biroului. Agitată, m-am grăbit să deschid, cu telecomanda, portiera din dreptul șoferului. Tocmai mă gândeam s-o rup la fugă spre Fordul meu, când o voce ca gheața a răsunat prin fereastra deschisă.

— Domnișoară Greene, putem vorbi?

A urmat un moment de tăcere. Toată viața mea jalnică mi s-a perindat prin fața ochilor: eu stând tolănită

Scanned with CamScanner

pe canapeaua mea veche, urmărind *American Ninja Warrior*, eu apărând fără partener la interminabilele evenimente de familie și participând săptămânal la un grup de sprijin pentru foștii sportivi (cei mai mulți dintre ei, în diverse stadii de beție).

Dacă directoarea Followhill aflase ce se întâmplase între mine și Jaime, avea să-mi scoată toate organele interne, să pună dinamită în locul lor și să arunce în aer întreaga școală. Femeia asta mă ura.

— Bineînțeles, i-am răspuns eu.

Am afișat un zâmbet larg și am intrat din nou în liceu.

Ea vrea să-ți facă de petrecanie, iar tu tocmai te-ai mozolit cu fiul ei.

În clipa în care am intrat în biroul ei, am știut că era iritată. Fruntea i se încrețise ușor.

— Așază-te, m-a invitat directoarea.

M-am conformat.

— Domnișoară Greene, știi de ce te-am chemat aici?

Eram așa de tulburată că nu puteam respira. Am încuviințat din cap. Biroul ei mă speria. Deși spațios, mi se părea sufocant: pereți vișinii, mobilier masiv, din lemn de cireș, tapițat cu piele în nuanța vinului roșu. Totul avea tonalități aprinse de roșu.

Directoarea Followhill stătea în picioare, lângă un tablou care costa, probabil, mai mult decât chiria mea pe o lună. Ținea mâinile la spate.

— Incidentul cu fiul meu, James.

O, nu! Te rog, nu! Nu eram pregătită să mor. Mai aveam atâtea de văzut și de trăit. Foarte multe dintre ele, între așternuturi, cu fiul ei care abia își sărbătorise majoratul.

Lăsând gluma la o parte, aproape că făcusem pe mine. Eram îngrozită nu de perspectiva concedierii mele, ci de consecințele care ar fi apărut, dacă aș fi călcat pe nervi un om atât de puternic ca directoarea Followhill. Părinții mei predau la o școală din districtul învecinat cu orașul Todos Santos. Era căminul lor, iar ei făceau parte din această comunitate care se grăbea să judece pe oricine, oricând.

Îmi puneam familia în pericol de dragul unui sărut.

— Doamnă director, vă pot explica, m-am grăbit eu să intervin, sărind de pe scaun.

S-a repezit la mine și m-a împins la loc. Am rămas cu gura căscată.

Pălise. A ridicat o mână, reducându-mă la tăcere.

— Nu. Ascultă-mă bine! James e o pușlama. Crezi că nu știu? Ar fi trebuit să-ți lase un bilet după ce ți-a lovit mașina, în loc să conducă mai departe. Pur și simplu

Scanned with CamScanner

a intrat în panică. Mi-a explicat tot. Nu-i nevoie să mergem la poliție. Te asigur că-i pare foarte, foarte rău, de-acum înainte, o să-și țină mașina doar în parcare elevilor. O să-ți scriu un cec pentru pagube și, firește, nu voi revanșa pentru disconfortul creat. În niciun caz n-o să permit ca o hotărâre nechibzuită să păteze reputația fiului meu.

A întins mâna spre poșeta ei scumpă și a scos un carnet de cecuri.

Îi urmăream mișcările fascinată, ca și cum ar fi făcut un truc de magie. Firește, reprezentam o problemă. Voia să o rezolve, așa că apela imediat la bani.

Habar nu avea de sărut. Tot ce știa era că Jaime venise ieri acasă cu Range Roverul lovit și îi povestise propria versiune despre ce se petrecuse în parcare. El își respectase partea de înțelegere.

— Nu sufli o vorbă despre micul accident! Rămâne între noi. Ai înțeles, domnișoară Greene?

Directoarea Followhill s-a aplecat deasupra biroului și a mângâiat ceva pe fila de cec, strâmbându-se de neplăcere. S-a uitat la mine.

— Ai și tu gură. Spune ceva!

Îmi venea să urlu: „De ce mă urăști? Ce ți-am făcut?". Însă știam răspunsul. Mă ura pentru că nu eram din bunăvoie bună. Nu mă născusem și nici nu trăiesem în Todos

Santos. Eram o intrusă, o simplă muritoare, cu părinți modești. Colac peste pupăză, eram o profesoară mediocră, incapabilă să-și controleze elevii.

— Am înțeles, am îngăimat eu.

A bătut cu degetul în cecul pe care mi-l completase. L-am luat dintre degetele ei cu unghii îngrijite și am aruncat o privire la sumă. Zece mii de dolari. Mult, mult mai mult decât era necesar. Mă *mituia*.

De-acum, toți trei eram corupți. Brusc, nu mă mai simțeam atât de vinovată că mă mozolisem cu fiul ei.

Jaime mă șantaja, maică-sa mă mituia și eu acceptam să fiu mituită.

Părinții mei spuneau deseori că banii îi schimbă pe oameni, că îi fac să fie imorali. Crezusem că exagerau, dar începeam să cred că aveau dreptate.

M-am ridicat, netezindu-mi rochia și străduindu-mă să par stăpână pe mine. Directoarea Followhill mi-a susținut privirea.

— Dăm totul uitării? a întrebat ea, abia mișcând din buze.

— Da.

Am încuviințat din cap și am ieșit din biroul ei mai bogată cu zece mii de dolari.

Scanned with CamScanner

În drum spre casă, m-am oprit la un bar.
La urma urmei, aveam bani de cheltuit. *Și secrete mur*
dare de uitat.

Capitolul 4

La miezul nopții, cu respirația duhnind a bere Bud Light și a alune vechi, m-am întors pe patru cărări la apartamentul meu. M-am oprit în fața ușii, în holul întunecat, scormonind după chei prin poșeta ticsită. Într-un sfârșit, când am simțit sub degete muchia zimțată a cheii, am smuls brelocul și l-am scăpat pe podea. Cuprinsă de frustrare, am dat la o parte o șuviță care-mi căzuse în ochi. Avea să fie greu să le găsesc. Of! Eram prea în vârstă ca să mă mai fac mangă.

Dar nu a trebuit să mă aplec.

Din spate, cineva a ridicat cheile.

Pulsul meu a luat-o razna. Am rămas nemișcată, simțind căldura unui corp străin lipit de al meu. O fantezie era pe cale să se îndeplinească. Aerul din jur vibra de nerăbdare.

Scanned with CamScanner

M-au inundat dorința și teama. Senzații contradictorii mă amețeau. Mă simțeam excitată și entuziasmată. *Rahat!* În starea în care mă aflam, nu-i puteam rezista. Penisul lui în erecție mă împungea în spate. Am înghițit în sec.

A întins o mână și a descuiat ușa. Buzele lui calde mi-au șoptit la ureche:

— Intră și dezbracă-te.

Era un ordin.

A împins-o ușor, iar ușa s-a deschis. Toate simțurile mi s-au acutizat.

M-am grăbit să intru în sufragerie, unde zăceau cutii maro, pentru împachetat, și canapeaua mea veche. La sfârșitul lunii trebuia să mă mut cine știe unde, așa că deja începusem să-mi strâng lucrurile. Văzându-mi viața jalnică înghesuită în cutii de carton pe jumătate pline, hotărârea de a face sex cu elevul meu a fost pecetluită. La urma urmei, doar nu făceam praf o existență clădită cu trudă. Eram o ratată, o paria: aproape că ajunsesem pe drumuri și perspectiva concedierii apropiate îmi atârna deasupra capului. Jaime îmi mai îndulcea puțin realitatea.

I-am simțit corpul masiv foindu-se nerăbdător în spatele meu.

Mi-am tras peste cap rochia cu buline și am azvârlit-o la podea. M-am răsucit. Zâmbind, l-am privit. Jaime nu

mi-a întors surâsul jucăuș. Sprâncenele lui erau încruntate și strângea așa de tare din dinți, încât maxilarul lui părea cât pe ce să trosnească. Avea o tăietură pe buza de sus și urme de sânge uscat pe nări.

Iar s-a bătut. Judecând după umflăturile urâte și după vânătăi, mi-am închipuit că se încăierase cu Vicious.

— Ce-ai pățit?

Am înghițit în sec.

Mi-a ignorat întrebarea.

— Așa mă răsplătești pentru că am strâns după tine, domnișoară Greene?

Vocea îi era profundă și gravă. În clipa asta, nu părea deloc un băiat de doar optsprezece ani.

— Jaime...

Nu știam cum să continui. Îi trăsesem clapa. Nu venisem la întâlnire, cu toate că, cinstit vorbind, nu mă învoisem să ne întâlnim la mine acasă. Oare de când aștepta aici?

Stăteam în sufrageria mea, doar în sutien și chiloți, alături de un tip irascibil. Pe deasupra, eram al naibii de beată. Nu crezusem că aveam să mă cobor la un asemenea nivel. Mi-am cuprins mijlocul cu brațele, în încercarea de a nu mă mai simți atât de expusă.

— Îmi place sutienul tău, a spus el răgușit.

Nu suna a compliment, *ci a amenințare.*

Scanned with CamScanner

Mi-am privit pieptul, analizând dantela roz, și am declarat:

— E preferatul meu. Victoria's Secret.

Mi-am umezit buzele. Ce replică idioată! Nu eram deloc în elementul meu. Iisuse! Ce naiba mă apucase?

— Vino aici! mi-a cerut el.

M-am apropiat. Purta jeanși negri și un tricou mulat, inscripționat cu numele sălii de sport pe care o frecventa. Părul lui era răvășit.

— În genunchi, Greene!

Vocea lui păstra o nuanță amenințătoare.

Am făcut ce mi-a cerut, pentru că... Păi, pentru că devenisem deja sclava familiei Followhill. *Vino aici, apleacă-te, ia cecul, uită secrete*. Aveam noroc că nu-mi ceruseră să curăț rahatul de câine de pe peluza lor.

— Am dreptul la un sex oral din partea ta, pentru că m-ai făcut să te aștept ca un fraier.

A dat deoparte o buclă castanie care-mi căzuse pe obraz.

— Nu fac sex oral. Am un reflex de vomă foarte pronunțat, i-am răspuns eu.

Calm și stăpân pe sine, Jaime și-a desfăcut fermoarul. Și-a împins jeanșii în jos, eliberând din boxerii negri penisul lui tare și erect.

Sfinte Sisoe! Era impresionant! Nu avea chiar douăzeci și trei de centimetri, așa cum bârfeau majoretele din liceu, dar nici departe nu era. Și arăta desăvârșit. Piele moale, incredibil de netedă.

Absolut perfect.

Și ticălosul o știa! Tocmai de asta își expusese scula în fața mea de parcă ar fi fost o operă de artă.

Eram, în continuare, amețită și excitată, așa că a durat câteva clipe să procesez pe deplin ce se afla dinaintea ochilor mei, în micul meu apartament.

Am înghițit în sec.

— Poate c-o să fac o excepție, din moment ce ai încasat-o pentru mine.

Mi-am dat ochii peste cap, prefăcându-mă amuzată. Însă era o situație cât se poate de serioasă. Ne clătinam amândoi pe buza prăpastiei.

Nu mă puteam hotărî cum să încep. Cred că Jaime și-a dat seama de asta, pentru că m-a apucat ușurel de păr, m-a tras spre el și a zis:

— Începe cu limba.

Am făcut-o. Carnea lui era fierbinte și mătăsoasă. Cu ochii închiși, îl simțeam tresărind de plăcere sub limba mea. După un minut, Jaime mi-a luat mâna și mi-a îndrumat degetele, spunându-mi să-i cuprind baza

Scanned with CamScanner

penisului. Incredibil! Elevul meu îmi dădea o lecție de sex.

— Strânge, a gemut el.

L-am ascultat. Mă întrebam câte dintre elevele mele îi mai făcuseră sex oral. Probabil o grămadă. Aș vrea să pot spune că gândul ăsta nu mă deranja, dar ar fi fost o minciună. Mă făcea să mă simt neexperimentată.

— Acum suge, mi-a șoptit el, apucându-mă de ceafă și mișcându-mi capul înainte și-napoi.

Îmi venea greu să respir... însă îmi plăcea. Mă umezisem iar de dorință. La nivel rațional, știam că făceam un lucru nepotrivit. Dar, dacă era nepotrivit, de ce mă simțeam așa de bine?

Jaime își scosese adidasul din picior și acum își apăsa degetul mare de la picior pe materialul chiloților mei. Era umilitor și, totodată, al naibii de erotic. S-a folosit de deget ca să tragă marginea chiloților mei. După ce m-a dezgolit, degetul lui a început să-mi maseze clitorisul.

— Rahat! Drace, Jaime!

Nu așa vorbește o profesoară. Dar eu nu mă simțeam ca o profesoară.

— Ce faci acolo? m-am răstit la el.

— Te ajut să-ți dai drumul. Continuă s-o sugi, Greene.

Sunetele pe care le scotea Jaime mă ațâțau la culme. Parcă îmi pierdusem mințile. Cu degetul mare de la

picior, continua să îmi frece clitorisul. Senzația apropierii orgasmului mi-a electrizat toți nervii. Genunchii îmi tremurau de plăcere. Am început să mă frec de degetul lui. Nimic altceva nu mai conta.

Nici măcar bănuiala sâcâitoare că tânărul Followhill făcea asta ca să se laude prietenilor săi și să mă umilească în fața întregii școli.

— O să-mi dau drumul în gura ta.

Cât de murdar vorbea!

Exact în momentul când lichidul fierbinte mi-a țâșnit în gâtlej, am simțit că sutienul meu a dispărut brusc. Am icnit și am deschis dintr-odată ochii, șocată.

— Ce dracu'! m-am răstit la el.

Imediat, am fost redusă la tăcere cu un sărut amețitor. Două degete s-au înfipt în mine. M-am încordat. Capul lui a coborât. Jaime mi-a mușcat sfârcurile.

— Asta e pentru că m-ai lăsat să aștept, mi-a șoptit el. Nu-mi place când lumea întârzie.

Ticălosul întârzia la aproape toate orele mele!

— Păi, nici eu nu reacționez bine la nesimțire, am mormăit eu.

— O să-mi iau revanșa. Sunt as la sex oral.

Ochii lui senini și albaștri mă cercetau pe îndelete.

— Cum ai devenit as?

Scanned with CamScanner

Am ridicat o sprânceană. Buzele lui se apropiau
mai mult de păsărica mea. Continua să-și miște degetele.

A dat din umeri.

— Așa mi-am petrecut tabăra de vară, anul trecut.
Am fost în cea mai exclusivistă tabără din Utah. Le-am
făcut sex oral supraveghetoarelor, consilierelor, chiar și
unei polițiste. În total, douăzeci și șase de tipe.

— Nu tuturor femeilor le place același lucru în pat,
am îngăimat, când capul lui a ajuns în dreptul picioare-
lor mele desfăcute.

— Așa-i, dar tuturor femeilor le place să mă aibă *pe*
mine în pat.

Jaime mi-a făcut cu ochiul, apoi a întins mâna spre
buzunarul jeanșilor, a luat ceva mic, i-a scos ambalajul —
să fi fost un prezervativ? — și a pus obiectul necunoscut
în gură.

— Știu ce-ți dorești, domnișoară Greene. Vrei să-ți
dai drumul. O să-ți fac pe plac. Cu mine, satisfacția e
mereu garantată.

Și a plonjat înăuntru.

Gura rece și mentolată a lui Jaime mi-a întâlnit
pielea. Șoldurile mele s-au arcuit, vânându-i atingerea.
Îmi sugea clitorisul, apoi își strecura limba adânc în
mine, răcorindu-mi fierbințeala cu o boare mentolată.

Mă zvârcoleam. Plăcerea era așa de intensă, încât sim-
țeam că o să iau foc și o să ard sub trupul lui.

Valul de slăbiciune și de poftă care mă cutreiera din
cap până-n picioare era irezistibil. I-am înșfăcat în pumni
părul lung și blond, trăgându-l mai aproape, și am scân-
cit. Orgasmul a izbucnit în mine, iar mușchii mei s-au
încordat de plăcere.

Jaime s-a urcat pe mine.

— Gust-o! a mârâit el, strecurându-mi în gură guma
lui de mestecat. Are gustul tău, teacher!

Am mestecat guma. Nu se înșela. Avea gustul meu.

Când Jaime s-a ridicat și a început să scotocească prin
buzunarele jeanșilor, m-am înfiorat de nerăbdare. Mă
rugam ca de data asta să caute un prezervativ. Voiam să
i-o trag. Eram încă moleșită, iar nervii mă furnicau după
orgasmul incredibil.

Și-a pus prezervativul, apoi și-a potrivit penisul între
coapsele mele.

— Poziția misionarului? În ce tabără ai fost? „Tabăra
micilor creștini"? l-am provocat eu.

A râs șuierător, cu ochii pe jumătate închiși. A înce-
put să împingă, în căutarea ritmului perfect.

— Scumpo, doar te pregătesc pentru ce-o să urmeze.

Mi-a mușcat lobul urechii.

Scanned with CamScanner

— După ce termin, o să mă implori s-o facem în poziția misionarului.

Îl credeam.

Partida de sex a durat cam un sfert de oră — mult mai mult decât crezusem că poate rezista un tânăr de optsprezece ani. Și-a dat drumul din nou. După ce l-am răsucit cu fața în sus și l-am încălecat, mi-am dat drumul și eu.

Pe urmă m-am răsucit pe spate și m-am întins pe podea, lângă el. Jaime își petrecuse o mână sub cap. Palma celeilalte i se odihnea pe stomac. Totul la el era perfect. Constatarea asta m-a întristat. Știam că băieții asemenea lui Jaime se cuplau, în cele din urmă, cu fete pe măsură lor, cu un statut asemănător în societate.

Iar eu nu mă număram printre ele.

Jaime se holba în tavan, cu o mulțumire tăcută.

Mi-am dres vocea și l-am îndemnat:

— Spune ceva.

Îmi strecurasem un braț sub cap. Pieptul încă mi se zbuciuma. Eram amândoi despuiați. Începea să mi se facă frig și aș fi vrut să-mi spună ceva.

A întors capul spre mine și m-a privit.

— Tocmai mi-am îndeplinit o fantezie. Am dreptul la o clipă de răgaz.

— Eu am fost fantezia ta?

Cum adică? El era cel perfect, bogat și chipeș. Tânăr și primejdios de sexy. Iar eu eram... profesoara lui plictisitoare.

— Domnișoară Greene..., a început el, cuprinzându-mi obrazul în palmă.

Instinctiv, m-am lipit de mâna lui.

— Te rog să-mi spui Mel când suntem numai noi doi.

Buzele lui au zvâcnit. S-a împotrivit zâmbetului.

— Mel, ești beton. Isteață, îndrăzneață, sclipitoare. Nu te interesează bogăția, bârfele și spectacolul de rahat din jurul tău. Habar n-ai cât de mișto ești. Iar asta te face să fii și mai mișto. Ce avem noi doi funcționează, scumpo!

Mi-am frecat nasul de gâtul lui. Știam că hrăneam o amăgire care, mai devreme sau mai târziu, avea să explodeze, transformându-se într-o catastrofă. Dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Cuvintele lui mă tulburau. Mă cutremurau până în străfunduri.

— Doar până la sfârșitul anului, i-am șoptit.

Încercam să mă conving mai degrabă pe mine, decât pe el.

Jaime m-a mângâiat pe spate, înfiorându-mi pielea.

— Între noi totul se va termina în ultima zi de școală, a întărit el.

Aveam un termen-limită.

Scanned with CamScanner

Și un plan.

În clipa asta, stând întinși pe podeaua rece, cu extazul sexului începându-ne mințile, amândoi credeam că urma să respectăm promisiunea asta nesăbuită. Când am încheiat înțelegerea, am simțit unda aproape imperceptibilă a unui cutremur. Câteva cutii din apartament s-au clătinat. Am crezut că era o coincidență. Greșit! Era diavolul din iad, dedesubt. Cutremurase pământul cu râsul lui diabolic. Râdea de *mine*.

De cât de mult mă înșelam.

Capitolul 5

Săptămâna următoare, la școală a fost minunat. Elevii s-au comportat cum nu se poate mai bine. Nu a mai trebuit să mă lupt pentru a le câștiga atenția. Tipul cu care mă culcam — atletic și redutabil, de clasa a douăsprezecea, care îi punea pe toți la punct cu o simplă privire — răspândise în tot liceul ordinul ca nimeni să nu se ia de domnișoara Greene. Nimeni nu avea destul tupeu să-l întrebe de ce. Toți puștii au presupus că răspunsul la întrebarea asta era mașina mea bușită, Range Roverul lui Jaime, proaspăt vopsit, și faptul că acum îl țineam în parcarea elevilor. Din punctul lor de vedere, Jaime voia să-mi intre în grații, după ce îmi lovise mașina.

Nimeni nu bănuia adevărul.

Predam toate orele, după care stăteam cu Jaime, în sala unde stăteau elevii sancționați. Foloseam timpul ca să lucrez, în vreme ce el trimitea mesaje. În ultimele două

Scanned with CamScanner

ore de sancțiune, mă tot uitam la ceas, bătând cu un mar-
ker darabana în pupitru. Nu mă puteam concentra la
nimic când eram amândoi în aceeași cameră. Nu ne vor-
beam deloc. Când timpul s-a scurs, ne-am luat amândoi
lucrurile și am ieșit din clasă. Eu m-am îndreptat spre
mașina mea, el s-a dus la a lui, dar când am ajuns acasă,
Jaime deja mă aștepta în clădire, cu mâinile în buzuna-
rele jeanșilor.

— Vrei să intri? l-am întrebat.

Surâdea. Eram amândoi cuprinși de euforie.

— Nu pot. Am antrenament pentru meciul demon-
strativ de fotbal, a explicat Jaime. Dacă nu-i zgâlțâim
bine de tot pe fătălăii noștri, care o să joace la anul în
echipa liceului, ăia de la Kings o să-i facă praf. Trent e
foc și pară. Un vânător de talente vine să vadă meciul și
să verifice dacă i s-a vindecat glezna. Până la urmă, s-ar
putea să primească bursă, fiindcă acum Trent a terminat
programul de recuperare. E OK dacă ne vedem la șapte?

— E perfect.

A dat aprobator din cap. Stăteam nemișcați, hol-
bându-ne unul la celălalt. Jaime s-a apropiat de mine.

— La dracu'! Îmi lipsesc buzele tale.

A urmat un sărut pasional.

Cu răsuflarea tăiată, am descuiat ușa și am dispărut în
spatele ei. Oftând, mi-am apăsat spatele de ea.

Ceea ce făceam noi nu mi se părea tabu sau imoral.
Era simplu: doar un băiat și o fată care se plăceau.
S-a întors la șapte și zece minute. Cu fiecare secundă,
neliniștea și dezamăgirea mea creșteau. Încruntată, am
deschis ușa.

— Ai spus că ajungi la șapte. Nu-mi plac întârzierile.

— Nici mie.

M-a împins fără menajamente în apartament. Trupul
lui emana valuri de energie.

— Așa... Parcă spuneai ceva despre poziția misiona-
rului?

Buza lui zdrelită și noua umflătură vineție de pe falcă
ieșeau în evidență, pe fundalul obrajilor săi îmbujorați,
după antrenamentul epuizant. Părul lui încă era umed
după duș. Din cauza meciurilor de fotbal și a reprizelor
de Provocare, Desfrânații se alegeau cu o grămadă de
răni și vânătăi. De pildă, în toamnă Trent Rexroth își
fracturase glezna, ceea ce sugrumase în fașă o promiță-
toare carieră de fotbalist. Se întâmplase în urma unui
accident, în vestiarul băieților. Dar în cazul lui Jaime nu
era vorba de ceva accidental; ai fi zis că ținea morțiș să-și
slutească fața arătoasă. Fotbaliștii din echipa Sfinților
făceau antrenamente chiar și iarna. Jaime era în ultimul
an de liceu. Jaime și ceilalți *HotHoles* nu aveau să mai
facă parte din echipă în anul următor.

Scanned with CamScanner

— Ridică-ți rochia.

Am făcut-o fără să clipesc. Îmi vorbea așa de autoritar, încât *el* ar fi trebuit să fie profesorul, nu eu. Dându-mi la iveală chiloții albaștri, am așteptat următoarele instrucțiuni.

— Întoarce-te cu spatele și apleacă-te până-ți atingi degetele de la picioare, Micuță Balerină!

Nu aveam idee de unde aflase că eram dansatoare, iar să-l întreb m-ar fi silit să înfrunt adevărul: băiatul își mă urmărea. O luase razna.

Îmi plăcea la nebunie.

Am făcut exact cum îmi spusese. M-am aplecat. Neatâmpărul dintre coapsele mele cerea să fie domolit. I-am simțit degetele cuprinzându-mi păsărica. Mi-a smuls chiloții dintr-o singură mișcare și mi i-a legănat în dreptul ochilor.

— Te rog, fii amabil și nu-mi mai rupe lenjeria. Nu toți sunt sponsorizați de mami și de tati.

Aha! I-o servisem!

El a izbucnit în râs, după care a strecurat dintr-odată trei degete în mine, făcându-mă să mă poticnesc în față. M-a prins de umăr, ca să nu cad în față.

— Săptămâna asta ți-am oferit doar un capitol introductiv, m-a anunțat el. Azi îmi las amprenta pe tine, scumpo. Ești a mea.

Suna nebunesc. Și sexy. Nebunesc de sexy. M-a stârnit numaidecât. Dacă tot voiam să-mi bat joc de carieră, măcar să mă bucur de niște partide strașnice de sex.

— Ia să-ți vedem echilibrul de balerină!

Am auzit sunetul fermoarului desfăcut. Vârful sculei mi-a atins intrarea, iar eu m-am înfiorat, în așteptare. M-am săltat ușurel, în căutarea unei poziții mai stabile.

— Ține palmele pe degetele de la picioare, mi-a cerut Jaime.

M-a mușcat de ceafă, din spate. A schițat câteva cercule cu vârful penisului, între coapsele mele, înnebunindu-mă de dorință. Am observat că nu purta prezervativ.

— Jaime, pune-ți prezervativ și hai odată!

Vocea îmi tremura.

— Ssst...

A rupt cu dinții ambalajul, ațâțându-mă în continuare cu vârful penisului.

— Tot ce ai de făcut e să te ții de degetele de la picioare, micuță balerină. De restul mă ocup eu.

M-a pătruns încet. Dureros de încet. Se strecura înăuntru pentru o secundă, după care ieșea încă și mai lent. Picioarele îmi tremurau. Am strigat de plăcere și de frustrare. Era un chin, dar savuram fiecare secundă.

— Mai repede, l-am rugat, cu răsuflarea tăiată.

Scanned with CamScanner

Dar nu m-a ascultat. Când m-a pătruns iar, a făcut-o și mai încet.

— Jaime! Fă-o pe bune!

— Păi, arată-mi că o vrei, a mârâit el, mușcându-mă ușor de umăr. Nu-mi trage clapa. Nu-mi face morală dacă întârzii zece minute și nu încerca să te porți ca și cum nu-ți dorești chestia asta.

Un centimetru. Un alt centimetru. Încă unul. Era o tortură încântătoare.

— Bine, am mârâit eu. Bine, promit că n-o să mai fac. Acum trage-mi-o!

— Așa-i mai bine, a murmurat el, penetrându-mă până la capăt.

Mi-a strâns părul în coadă, trăgându-mi capul în sus și lipindu-mi trupul de al lui, ca să nu cad. Când a terminat cu mine, amorțisem de la brâu în jos.

Asta se întâmplă când ai orgasm de șapte ori în aceeași noapte, mi-am spus eu ceva mai târziu, în vreme ce mă împleteceam spre patul meu. Când Jaime a plecat acasă, pe la miezul nopții, nu-mi mai simțeam clitorisul. Nici picioarele. Drace, nici măcar tălpile!

Își făcuse cunoscut punctul de vedere cât se poate de clar. Iar eu îmi doream s-o facă iar și iar.

Capitolul 6

S-au scurs zile presărate cu orgasme în lanț și cu săruturi pe fugă, în colțuri întunecate și în săli pustii de clasă. Un iureș de extaz, de patimă mistuitoare. Ca să nu intru în panică, șmecheria era să nu mă gândesc la ce făceam. Nici la viitorul meu ca profesor și ca adult. Și, *categoric*, nici la cine era tipul cu care mă culcam.

După ce s-a terminat perioada de sancțiune, Jaime a găsit căi inventive de a rămâne la școală după ore, cu mine. Aveam o rutină: el venea în apartamentul meu, după antrenamente.

După trei săptămâni de întâlniri fierbinți, într-o zi de sâmbătă, Jaime avea alte planuri. M-am bucurat. În sfârșit, îmi luasem inima în dinți, îmi adunasem mințile și acum încercam să mă dezmeticesc din iureșul erotic în care plonjasem în ultimele săptămâni. Echipa Sfinților juca un meci demonstrativ împotriva celor de la

Scanned with CamScanner

Kings, o echipă din Sacramento. În Liceul „Turnul Sfinților", fotbalul era la mare preț. Aș fi putut să mă duc la meci, ca să-i susțin pe Sfinți și să-l văd pe Jaime pe teren, dar m-am hotărât să n-o fac. Era în interesul meu — și în al lui — să mă distanțez puțin și să-mi reamintesc că era doar o aventură.

În plus, în seara asta plănuiam să mă întâlnesc cu ai mei la un bistrou cu specific italian, în centrul orașului Todos Santos.

După-amiază, în drum spre hipermarket, am trecut pe lângă terenul unde se desfășura meciul. Am urmat o altă rută decât cea obișnuită, pur și simplu ca să arunc o privire. Am încercat să mă conving că nu o făceam pentru Jaime. Când am oprit la semafor, am privit vizavi, spre teren, căutând din ochi jucătorul cu numărul patru — Jaime Followhill. Desfrânatul care mă făcea să simt fluturi în stomac. Băiatul care pentru mine era bărbat. Cel care umplea golul din mine.

L-am descoperit stând pe tușă, cu mâinile în șolduri și dând din cap. Asculta ce-i spunea antrenorul. Jaime părea cu mintea aiurea. Mi-ar fi plăcut să cred că la mine se gândea.

Chiar și sub echipament, corpul lui *tot spectaculos* arăta.

Ar fi trebuit să-mi bag mințile în cap. Ar fi trebuit să mă pună pe gânduri felul în care zâmbeam în sinea mea, ca și cum Jaime ar fi fost al meu. Ca și cum ființa asta perfectă, care acum răcnea la coechipierii lui, se afla sub vraja mea.

M-am holbat la el până când cineva din spate m-a claxonat și a trebuit să demarez. Am apăsat pedala de accelerație. Exact în clipa asta, Jaime a întors capul în direcția mea, de parcă auzise claxonul.

Ridicol! Imposibil să știe că îl urmăream. Locul era ticsit de lume, iar părinții și elevii liceului răcneau, susținându-și echipa.

Roșeața mi-a invadat gâtul, răspândindu-se în obraji.

Câteva ore mai târziu, am luat cina cu părinții mei. M-au întrebat când avea să-mi reînnoiască școala contractul (*probabil niciodată*), când aveam să-mi găsesc un bărbat (*idem, dar am dat peste un puști super, care știe să facă sex oral în treizeci de feluri*) și de ce obrajii mei erau așa de îmbujorați (*același răspuns ca la întrebarea numărul doi*).

În mare, n-a fost rău. Mâncarea — super. Dar, din cauza alor mei, m-am simțit ca o ratată.

În clipa în care visul meu de a deveni balerină a murit, s-a stins și mândria pe care ai mei o simțeau pentru

Scanned with CamScanner

mine. Nu mă prea pricepeam la nimic altceva și ei o știau.

Ne-am îndreptat spre mașinile noastre, trecând pe lângă fântâna arteziană din centul orașului Todos Santos, vizavi de Liberty Park. Aici se găsea un lac bine cunoscut printre localnici, populat de lebede alarmant de agresive. În weekenduri, adolescenții hoinăreau pe acolo, ascultând la maximum muzică proastă (probabil unul dintre motivele pentru care lebedele erau așa de indispuse). Însă nu și în seara asta. Era o liniște rău prevestitoare.

Eu și ai mei ne pregăteam să cotim după un colț, către parcare, când am zărit Mercedesul McLaren al lui Vicious trecând pe lângă noi. Ar fi fost imposibil să nu văd mașina de jumătate de milion de dolari, pentru că Vicious CONDUCEA FIX PE TROTUARUL DE VIZAVI.

Puștiul claxona cu obrăznicie trecătorii, ca și cum taică-său ar fi fost proprietarul orașului. Din nefericire, taică-său *chiar* deținea orașul. Baron Spencer Senior era așa de înstărit, încât apărea anual pe lista celor mai bogați oameni din lume, publicată în *Forbes*.

Poate din cauza asta pușlamaua lui se simte îndreptățită să dea cu mașina peste toți, mi-am zis eu cu amărăciune.

Pietonii îi făceau loc, acceptându-i comportamentul fără să crâcnească. Toți știau cine era și — chiar mai

important — cine avea să devină: un nemernic puternic și fără scrupule, moștenitorul multor afaceri importante din Todos Santos.

Ne-am oprit toți trei, uluiți și cu gura căscată. Am privit cum Vicious a parcat pe iarbă, a coborât din mașină și a pășit spre un grup de băieți care stăteau în genunchi, lângă lac.

Câțiva elevi mai mari stăteau aplecați peste adolescenții îngenuncheați, răcnind din toți bojocii și împingându-se între ei, pe cale să iște o încăierare.

L-am zărit și pe Jaime. Ochii mi-au poposit asupra lui numaidecât, înainte ca mintea mea să conștientizeze la cine mă uitam. Stătea sprijinit de foișor și șușotea cu Dean Cole și cu Trent Rexroth, fostul căpitan al echipei de fotbal a liceului nostru. Trent purta la picior un ghips care părea proaspăt. Drace! Își rupsese piciorul din nou? Ce se întâmplase la meciul de azi?

Jaime, Trent și Dean stăteau laolaltă, încruntați, cu mutre amenințătoare. Am recunoscut câteva fețe printre băieții așezați în genunchi, cu capetele plecate și cu mâinile la spate. Toți jucaseră sau aspirau să joace fotbal în echipa Liceului „Tuturor Sfinților".

Cei Patru Desfrânați puneau ceva la cale. Nu părea un joc la care lumea participa de bunăvoie, așa cum se zvonea despre Provocare.

Scanned with CamScanner

Părea un lucru foarte serios.

Vicious a scos un pachet de Camel, a aprins o țigară și s-a lăsat pe vine, după care a suflat fumul în ochii unuia dintre băieții care așteptau verdictul. Băiatul a început să tușească, dar nu a îndrăznit să se miște. Aveam senzația că asistam la un șir de execuții în stil ISIS. Trebuia să fac ceva. Șeful poliției era prieten cu Baron Spencer Senior, tatăl lui Vicious, și îi cânta în strună. Prin urmare, dacă sunam la poliție, nu obțineam nimic. Dar nici nu puteam să stau cu mâinile în sân și să asist la nebunia asta.

Vicious s-a ridicat, s-a plimbat alene de-a lungul șirului de suspecți.

— Ascultați aici, cretinilor! Știu că nu Kings sunt nemernicii care au uns cu grăsime podeaua din vestiar, lângă dulapul lui Trent. E a doua oară când cineva vrea să-i facă rău. Trent e căpitanul echipei voastre, nenorociților!

Era așa de furios, că împroșca salivă. Vedeam cum stropii săreau din gura lui Vicious, în lumina lampioanelor din parc.

— Data trecută, am crezut că a fost isprava unei alte echipe, care vrea să-l țină pe tușă. Să-l scoată din competiție.

Vicious a mai tras un fum. A scuipat în dreptul unui băiat de la capătul șirului. A continuat tirada:

— Dar Trent termină liceul și n-o să mai joace aici la anul. Nu există niciun motiv ca o altă echipă să-i facă asta.

Unii dintre adolescenții îngenunchează plângeau, cu ochii pironiți în iarba acoperită de rouă, iar alții gemeau. Nu sângerau, nu păreau să fi fost maltratați. Cel puțin nu fizic. Pe de altă parte, Vicious era la fel de înfricoșător ca Satana.

— O să-l găsesc pe ticălosul care a uns podeaua! a urlat el.

Sportivii care stăteau în picioare, în spatele lui, au răcnit și ei, agitând pumnii în aer. Jaime, Dean și Trent discutau. Din fericire, ei nu participau la tactica de intimidare a lui Vicious.

— Îl voi pedepsi pe cretinul care a făcut măgăria asta! a zbierat Vicious, ca scos din minți.

S-a uitat în jur, căutând aprobare.

— Da! au încuviințat ceilalți.

— Și când vom termina cu el, va regreta că maică-sa l-a născut!

— Da! Da! Da!

Mi s-a zbârlit părul de pe brațe. Îl uram pe Vicious. Antrenorul Rowland spusese că nici măcar nu era un fotbalist talentat, iar eu mă îndoiam că-i păsa atât de

Scanned with CamScanner

mult de echipă. Nu. Pusese la cale coșmarul ăsta pentru că era un ticălos sadic și violent.

Mama m-a tras de bluză și a mormăit printre dinți:

— Îi cunosc pe câțiva dintre puștii ăștia. Învață la Liceul „Tuturor Sfinților". Sunt elevii tăi, Melody. Nu poți permite așa ceva.

— Cel care urla adineauri e Baron Spencer Junior, i-am șoptit eu. Taică-său are orașul la degetul mic.

— Nu contează, a zis tata.

A clătinat din cap și mi-a pus o mână pe umăr.

— E integritatea ta în joc, Melody.

Știam că trebuia să intervin. Dar mai știam și că urma să fiu umilită în fața părinților mei. Vicious se temea de mine ca de un chihuahua îmbrăcat într-un tutu roz. L-ar fi durut în cot dacă mă amestecam.

Cu picioare tremurânde, am traversat strada. Vocea aspră a lui Vicious îmi bubuia în urechi.

— Dați-l în gât pe împuțitul care a făcut măgăria asta! Dacă nu, fiecare dintre voi, nemernicilor, va pleca acasă cu un semn pe viață.

A gesticulat cu țigara spre băieții îngenuncheați. Fotbaliștii i-au înșfăcat de păr și i-au ridicat cu forța. Captivii au urlat de durere.

Vicious a pășit în fața unui adolescent mătăhălos. A apropiat capătul aprins al țigării de fruntea băiatului.

Sunt elevii tăi, Melody. Nu poți permite așa ceva.

Mama avea dreptate.

Am strigat:

— Baron!

Am grăbit pasul și am intrat în Liberty Park. Aveam de gând să mă asigur că puștiul nu pățea nimic rău.

Vicious nu a avut politețea să se răsucească și să vadă cine îl strigase.

— Duceți-i pe toți în foișorul din spatele parcării, pentru interogatoriu.

Vocea lui era sacadată și joasă.

Foișorul acela era izolat — un loc pustiu și înspăimântător, pe care nimeni nu îl vizita în timpul nopții. Afurisitul știa ce făcea. Acolo nu avea să fie deranjat.

Am ridicat tonul.

— Baron Spencer!

Ajunsesem la câțiva metri de el. Unii elevi mi-au făcut loc. Dar cei mai mulți chicoteau, în vreme ce mă apropiam de liceanul ăsta diabolic. Se temeau mai mult de el decât de mine.

— Oprește-te! Lasă-i pe băieți să plece!

În cele din urmă, când am pășit lângă el, Vicious s-a răsucit spre mine, cu o expresie de plictiseală.

Văzând că nu dădeam înapoi, trăsăturile i s-au întunecat. Poate că tânărul Spencer nu era la fel de arătos ca

Scanned with CamScanner

Jaime, Trent și Dean, dar, dintre cei patru Desfrânați, chipul lui era cel mai impresionant. Era chipul unui tip pe a cărui listă neagră nu ai fi vrut să-ți vezi numele. Am înghițit în sec. Mă irita groaznic că Vicious mă intimida.

— Amintește-mi: cine dracu' ești tu? a întrebat el.

Firește că știa cine eram. Predam la clasa lui în fiecare zi. Toți au izbucnit în râs, gesticulând în direcția mea cu sticlele lor de bere. Până și captivii au chicotit.

Sunt de partea voastră, imbecililor!

Fierbințeala mi s-a răspândit prin trup. Am strâns între degete pandantivul-ancoră. Făceam gestul ăsta ori de câte ori mă înfuriam. M-am silit să nu-l privesc pe Jaime, pentru că mă temeam să-i văd expresia. Oare și el râdea de mine?

— Lasă-i să plece sau chem poliția!

Vocea îmi tremura.

Vicious a făcut un pas înainte. Și-a apropiat fața de a mea atât de mult, încât i-am văzut nebunia în privire. Ochii lui întunecați, ca două abisuri, erau înfricoșători. Mi-am înfipt și mai tare călcâiele în iarbă și mi-am strâns pumnii. Trupul îmi vibra de adrenalină.

— N-ai decât, Greene. Dă-i drumul! Pune-mă la încercare. Mi-ar plăcea să chemi poliția. O să zbori din liceu și n-o să trebuiască să-ți mai văd mutra acră zi de zi.

Sărise calul. Eram așa de nervoasă, că nu m-aș fi dat în lături de la a-i pocni mutra arogantă. Am făcut un pas înapoi, căutându-mi telefonul în poșetă. Și ce dacă mă concediau? Oricum nu aveau de gând să-mi reînnoiască contractul.

O mână cunoscută, caldă, m-a oprit.

— Cere-ți scuze! a poruncit Jaime.

Dar ordinul nu-mi era adresat mie.

Vicious și-a dat capul pe spate și a pufnit, dezvelindu-și dinții.

— Iar ești beat, Followhill?

— Fă bine și cere-ți scuze, a repetat Jaime, neluând în seamă sarcasmul celui mai bun prieten al său.

S-a îngrămădit în trupul lui Baron.

Stăteau nas în nas. Sfidarea se revărsa în valuri din ochii lor.

— Sau poate nu mai vrei să faci parte din grupul nostru? a completat Jaime.

Am rămas cu gura căscată. Tipul ăsta îmi luase apărarea de două ori, în mai puțin de o lună. Vicious și Jaime se înfruntau din priviri. Încruntat, Vicious îl soma în tăcere s-o lase baltă, dar Jaime nu a cedat. În cele din urmă, Vicious l-a ascultat. Era incredibil.

— Scuze, Greene, a zis el printre dinți.

Scanned with CamScanner

Vorbele erau tăioase și nesincere. A pășit pe lângă Jaime, înghiontindu-l în umăr.

Deși Baron Spencer Junior se străduia să lase impresia că nu-i păsa de nimeni și de nimic și făcea eforturi să semene teama printre elevii Liceului „Tuturor Sfinților", era un simplu muritor, capabil să resimtă pierderea celui mai bun prieten. Vicious știa că oamenii nu îl plăceau în adevăratul sens al cuvântului. Îi îndrăgeau pe Jaime, pe Dean și pe Trent — fotbaliștii chipeși, amuzanți, cu care el era prieten.

Avea nevoie de ei.

Dar ceva îmi spunea că și ceilalți aveau nevoie de el.

— Îți accept scuzele. Terminați imediat cu prostia asta! le-am zis eu.

Am dat din cap spre captivi.

— Nu! a spus ferm Jaime, întorcându-se spre mine.

Mi-am îngăduit să-i admir chipul câteva clipe. Eram din nou profesor și elev, jucându-ne rolurile. Jaime strângea din buze, probabil pentru a reține cuvinte pe care nu ar fi trebuit să le spună unei profesoare.

— Îmi pare rău, domnișoară Greene, dar de data asta va trebui s-o lași baltă. E treaba noastră, a echipei. Îți promit că nu va trebui să suporți consecințele pentru ce-o să pățească mucoșii ăia. Cineva i-a copt-o lui Trent.

A clătinat din cap, adăugând:

— Avem nevoie de răspunsuri.

— Domnule Followhill...

Mi-a tăiat vorba.

— Nu. De data asta, n-o să iasă cum vrei tu, a rostit *el răspicat. Data viitoare când te mai prind că mă spio-*nezi de peste drum — a șoptit el în urechea mea, îndeajuns de aproape ca să stârnească bănuieli, dar nu chiar atât de aproape ca să iște bârfe —, ai face bine să vii să mă saluți. Ai putea să-mi demonstrezi cât de mult ți-am lipsit, în loc să mă dezbraci din priviri.

Nu mai aveam ce să fac în legătură cu Vicious și cu tâmpeniile lui țicnite. Desfrânații aveau întotdeauna grijă unii de ceilalți. Trent fusese rănit din nou și cineva trebuia să plătească. Aveam foarte puțină autoritate asupra elevilor de la Liceul „Tuturor Sfinților". Pe de altă parte, mă îndoiam că oricine altcineva — inclusiv directoarea Followhill — ar fi putut să-i împiedice să se răzbune.

Încet, fără să întrerup contactul vizual cu Jaime, am pășit în spate. M-am întors la părinții mei. Mă așteptau vizavi, pe trotuar.

Mama m-a înghiontit cu cotul. În ochii ei strălucea curiozitatea.

— Ei?

— Am rezolvat.

Scanned with CamScanner

I-am evitat privirea și m-am prefăcut că scotocesc în poșetă. Poate că aveam să-mi găsesc demnitatea șifonată. Vicious câștigase.

Cu ajutorul lui Jaime.

Dar nu mă făcuse să pic prost. Nu era puțin lucru.

Era un lucru foarte mare!

Capitolul 7

Mi-am petrecut weekendul întrebându-mă ce li se întâmplase bieților nenorociți interogați de Cei Patru Desfrânați, în Liberty Park. Oare confruntarea mea cu Jaime și cu Vicious avea să schimbe înțelegerea încheiată între mine și băiatul cu care mă culcam? Ardeam de nerăbdare să-i trimit un mesaj și să-l întreb despre toate astea, dar știam că era riscant.

Eram supărată pe el? Incidentul recent mă ajutase să mă dezmeticesc, amintindu-mi că eram foarte diferiți? Că Jaime încă era foarte tânăr, făcând pași nesiguri către statutul de adult? Nu voiam să înfrunt aceste întrebări. Tărăgănam, mă agățam de weekend. Speram că acest scurt răgaz avea să-mi risipească negura excitării, lăsând loc rațiunii și logicii.

Lunea următoare a fost cea mai bună zi din întreaga mea carieră. Totul a mers ca pe roate. Ultima mea oră

Scanned with CamScanner

era la clasa din care făcea parte Jaime. Toți s-au purtat exemplar.

Toți... în afară de Jaime.

Își butona telefonul, ca de obicei. Nu se uita la mine. Îmi convenea. Voiam să predau la clasa asta fără să simt cum sfârcurile mi se întăreau, sub privirea lui scormonitoare.

Telefonul meu era pe catedră. Brusc, ecranul mobilului s-a luminat. M-am împotrivit pornirii de a arunca o privire și m-am concentrat asupra lui Millie. Fata se ridicase în picioare și citea un poem pe care îl scrisese chiar ea. Avea talent și mult simț artistic. Voia să devină scriitoare sau dorea să picteze? Manualele și mâinile ei erau mereu mânjite de vopseluri. O vedeam constant cu nasul în câte o carte. Dacă era călăuzită cu grijă și încurajată, putea să facă lucruri mari.

Știam foarte bine că nu eram persoana potrivită să o îndrume și să-i cultive talentul. Nu aveam motivația, răbdarea și autoritatea necesare — cele trei calități ale profesorilor străluciți.

O priveam cu atenție.

Deodată, mi-am dat seama că până și *Vicious* tăcea când vorbea Millie. Avea un soi de farmec excentric care nu poate fi simulat. Ochii tuturor erau pironiți asupra ei. Mi-am îngăduit să arunc o ocheadă la telefonul meu. În

cuvintele personajului jucat de Julia Roberts, în Frumușica:
„Mare greșeală. Enormă. Uriașă”.

Jaime:
Mi-ai lipsit în weekend. Ești o nerecunoscătoare. Am crezut că o să-mi trimiți un SMS, să-mi mulțumești că te-am salvat de Vicious. Se pare că m-am înșelat.

Uau! Își dădea seama în ce belea ne băga, dacă cineva vedea mesajul ăsta? Elevii și profesorii făceau schimb de numere de telefon, dar numai în interese legate de școală. L-am ignorat și am dat aprobator din cap, zâmbindu-i lui Millie. *Ding!* Alt mesaj.

Jaime:
Ești nostimă. Te prefaci c-o asculți pe Millie, dar știu câți arde buza să se facă ora 3, ca să te întinzi pe catedră și să ți-o trag așa de tare, c-o să zbârnâie geamurile.

N-am catadicsit să răspund, deși mă mâncau degetele să-l corectez și să-i scriu: „«*Că-ți arde*», deșteptule, nu «*câți*»”. Detestam faptul că unii oameni nu știu să scrie corect.

Scanned with CamScanner

Obrajii mi s-au încins. Am început să mă joc cu pe-
dantivul, atingându-l ușor de buza de jos. Am tuș
mi-am dres glasul și am cerut:

— Mai tare, Millie!

Ea a privit în jur, la fel de tulburată ca mine. La versul
următor, a ridicat vocea, fără tragere de inimă. Poezia ei
era fascinantă. Vorbea despre viață și despre moarte, des-
pre faptul că cireșul înflorit le simbolizează pe amân-
două. Toți tăceau, cu urechile ciulite. Dean Cole își ținea
coatele pe pupitru și îi sorbea cuvintele. Vicious se uita
la Millie de parcă fata îi aparținea.

În secret, singurul lucru pe care urechile mele voiau
să-l audă era sunetul mobilului meu, anunțând primirea
unui mesaj nou.

Jaime:

**Ai putea tăia diamante cu sfârcurile tale, scumpo.
Mă excită că toți pot vedea ce efect am asupra ta. Peste
juma de oră, o să-mi strecor degetele în păsărica ta. O
să găsesc punctul G al domnișoarei G. și o să-l ating
iar și iar, până o să leșini de plăcere.**

Am dat ocol catedrei și mi-am sprijinit spinarea de
ea, cu fața spre clasă. Speram ca elevii mei să nu observe
îmbujorarea care îmi pătea obrajii zilnic, de când începuse

legătura noastră. Iisuse! *Legătură?* Cam mult spus. Nu
era o legătură. I-o trăgeam elevului meu și, în același
timp, dădeam viitorului cu piciorul. Cu toate astea, nu
mă puteam opri. Mi-am plimbat privirea prin sală. Fața
lui era singura care ieșea în evidență, printre liceenii
plictisiți. Abia dacă îi băgam în seamă pe ceilalți. Eram
rătăcită în negura poftei trupești.

Mobilul a mai vibrat o dată. Jaime rânjea, cu ochii la
telefon. Ce ticălos!

Jaime:

**Apoi o să te pun să le lingi și să-mi ceri să ți-o trag.
Dar n-o s-o fac. Mai întâi va trebui să mi-o sugi. O să
te fac să te sufoci cu scula mea. Ți-ar plăcea, Mel?**

Eram lac de sudoare. Respiram anevoie. Millie a ter-
minat de citit poezia. A rămas în picioare, așteptând să
vorbesc. Toți ochii erau ațintiți asupra mea. Deși eram
cu mintea aiurea, îmi dădeam seama că fata se descurcase
foarte bine. Dar nu reușeam să îngaim vreun cuvânt.
Mi-era teamă că mi-ar fi scăpat o prostie despre Jaime și
despre scula lui nemaipomenită.

— Millie..., am început eu, dregându-mi vocea.

Glasul meu suna spart.

Scanned with CamScanner

Jaime a chicotit. Aveam să-l omor după ce se încheia ora. Ochii mari și albaștri ai lui Millie mă urmăreau.

— Poemul tău mi se pare foarte frumos. Are un ritm deosebit. A fost... fermecător, am încheiat eu, cu un surâs forțat.

Nu era cea mai inspirată replică. Mi-era foarte greu să pun cap la cap o propoziție cât de cât coerentă, când mă simțeam atât de aiurită. Să te ia naiba, Jaime!

Am bătut din palme.

— Hai să auzim părerile voastre despre poemul domnișoarei LeBlanc. Cine vrea să vorbească?

Bzzz. Altă vibrație. Câțiva elevi au ridicat mâna. Am ales-o pe Shelly, fiindcă știam că turuia ca o moară stricată, deci aveam timp să citesc noul mesaj.

Jaime:

Ești așa de pierdută. Așa de zăpăcită. Ești a mea.

Cuvintele m-au lovit în plin.

Să fi fost cu adevărat a lui? Nu asta simțeam. Nu mi se părea real. Poate că pentru el era. Dar pe mine mă speriau foarte tare consecințele care veneau la pachet cu faptul că mă culcam cu el.

Avea dreptate. Eram pierdută, zăpăcită. Nu neapărat acum, în sala de clasă, ci în general. După toate astea,

încotro avea să se îndrepte viața mea? Eram o profesoară groaznică, iar elevii mei meritau pe cineva mai bun. Trebuia să las locul cuiva mult mai pasionat să predea. Un om mai implicat.

După ce Shelly a îndrugat ceva doar de dragul de a vorbi, iar un alt elev i-a pus lui Millie câteva întrebări, Vicious, care-și ținea picioarele cocoțate pe pupitru, cu cizmele aproape atingând spatele colegului din față, a ridicat mâna. Respirația mi s-a oprit în gâtlej. Nu aveam chef ca Baron să facă praf încrederea în sine a lui Millie. Cântăream ideea de a-i propune Emiliei să se înscrie la un curs de scriere creativă, susținut în oraș. Îmi plăcea să cred că regăseam în Emilia o frântură din mine. Era delicată, isteață și nu se lăsa impresionată de mulțimea asta de privilegiați cu ifose, din care nu făcea parte. Simțeam dorința ciudată de a o proteja de Vicious. Deși nu voiam să-i dau cuvântul, nimeni nu mai ridicase mână.

— Da, Baron. Spune!

Vicious o privea pe Millie pe sub gene. Își făcea de lucru cu unul dintre inelele lui de metal. Și-a dezvelit dinții, așteptându-se ca fata să se facă mică pe scaun, așa cum făceau celelalte fete. Dar ea a rămas în picioare și îl privea ca pe un sac de box pe care urma să-l izbească.

Îmi place la nebunie fata asta!

Scanned with CamScanner

— Poezia mi s-a părut spectaculos de oribilă, a declarat el.

Fata a ridicat o sprânceană. Fața ei drăguță și rotundă părea amuzată.

— Destul, Baron! am zis eu, dar Millie a ridicat o mână.

— Vă rog, domnișoară Greene, lăsați-l să termine. Ce anume a fost „spectaculos de oribil" la poemul meu? l-a întrebat ea.

M-am crispat.

Vicious s-a foit pe scaun și s-a așezat într-o rână, cercetându-și inelele.

— E o amestecătură. Prea multe comparații. Câteva dintre ele, siropoase. Le-am mai auzit de mii de ori. Ai talent, trebuie să recunosc. Totuși...

A ridicat din umeri.

— Scrii prea neglijent. Mai bine te-ai mulțumi cu pictatul.

M-am răstit la el:

— Și, mă rog, ce știi tu despre scris?

Nu-mi stătea în fire să-mi pierd cumpătul în timpul orelor, dar de data asta Vicious chiar era răutăcios.

Jaime și-a dat seama că nu era cazul să continue cu SMS-urile erotice. Și-a îndesat telefonul în buzunarul

jeanșilor și s-a încruntat la Vicious. Expresia lui îi trans-mitea: „Ține-ți clanța, omule!".

— De fapt, știu destul de multe despre scris, mi-a întors-o Vicious. Lingușeala n-a ajutat niciodată scriitorii și poeții să evolueze. Critica serioasă, constructivă a făcut-o. Poate că ți-ai ales greșit profesia, Greene.

La naiba! O să-i trântesc o sancțiune de-o să mă țină minte! Uitasem că Jaime mă invitase la un festin sexual azi, după ore. Nu voiam să-i permit lui Vicious să ne vorbească în felul ăsta mie și lui Millie. Fata nu o merita.

— Strânge-ți catrafusele, Baron! După oră, vii cu mine la directoarea Followhill. Sper că nu ți-ai făcut planuri pentru luna viitoare, pentru că o s-o petreci cu profesoara ta mediocră, în sala de sancțiuni. O să ai ocazia să-mi explici totul despre cum se scrie o poezie bună și despre alegerile personale proaste. De pildă, să-i răspunzi obraznic profesoarei tale.

Am zâmbit mieros și am deschis agenda în care notasem numele elevilor. Am căutat un alt nefericit care să-și citească poemul în fața colegilor.

Iritat, Trent a gemut, după care l-a repezit pe Vicious:

— Bravo, rahat cu ochi! Trebuia să comentezi, așa-i? Avem treabă. Ai uitat?

— Ai grijă cum vorbești, Rexroth! i-am strigat.

Scanned with CamScanner

Prinsesem curaj. Aveam spatele asigurat de Jaime. Ca tot veni vorba, băiatul cu care mi-o trăgeam părea că mai avea puțin și exploda. I-a aruncat lui Vicious o căutătură urâtă. Avea flăcări în ochi. Apoi s-a sunat de ieșire. Au izbucnit râsete și exclamații, iar elevii au început să-și strângă lucrurile.

— Domnule Linden, data viitoare tu o să-ți citești poemul. Voi toți aveți de citit *Regulile poeziei*, de Michaela Steinberg. Să le învățați pe dinafară pentru ora următoare! O să facem un concurs! am urlat eu, străduindu-mă să acopăr larma.

Elevii au dat buzna în hol, dar Jaime a rămas pe loc. Maxilarul lui încleștat sugera că cineva din încăpere urma să o încaseze. În afară de noi doi, în sala de clasă mai rămăsese doar Vicious. Se mișca alene, strângându-și lucrurile cu încetineală intenționată. Arbora un zâmbet așa de larg, încât s-ar fi zis că urma să-l însoțesc într-o vacanță exotică, pe o insulă populată de stripteuze.

L-am condus pe Vicious până în biroul doamnei Followhill și m-am întors în sala de clasă. Cred că directoarea era impresionată și oripilată deopotrivă că îl înfruntasem pe Baron. Habar nu aveam ce măsuri urma să ia, dar nu-mi păsa. Eu, una, îmi făcusem datoria.

Când am intrat iar în sala de clasă, am oftat.

— Ce le-ați făcut puștilor ălora ieri, în Liberty Park?

Jaime stătea trântit pe scaunul lui. Purta pantaloni bleumarin Dickies, adidași înalți și un tricou violet, strâmt, care-i scotea în evidență tatuajul stupid — un citat idiot. Niciodată nu mă obosisem să-l citesc, dar nu m-ar fi surprins să fie vreo replică din Sponge Bob Pantaloni Pătrați.

Ce mai conta? Băiatul ăsta era doar un tip cu care mi-o trăgeam.

Cel puțin la asta mă străduiam să-l reduc, în mintea mea.

De obicei, reușeam.

Dar cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât mai des trebuia să-mi repet această minciună.

— Vino aici!

El mi-a făcut semn cu arătătorul, cerându-mi să mă apropii.

— Pardon? *Eu* sunt profesoara, l-am tachinat eu, buricuroasă că eram singuri.

— Iar eu sunt tipul care trebuie să te pună la punct din când în când. Vino aici!

A bătut cu palma în pupitrul lui și s-a tolănit iar pe scaun. Am aruncat o privire către ușa închisă, apoi către el.

— Dacă se întoarce Vicious? l-am prevenit eu.

— Vicious și-ar ține gura chiar dacă ar da peste mine trăgându-i-o domnului Pattison, în vreme ce președintele

Scanned with CamScanner

Comitetului de Părinți mă linge din creștet până-n tălpi. Pot să fac orice, cu oricine, atât timp cât nu e Millie. Și Vicious suntem aproape ca frații.

Millie? La urma urmei, poate că ticălosul ăla de Baron avea suflet.

M-am apropiat cu pași mici de el și m-am așezat pe marginea pupitrului. M-a înșfăcat de talie și m-a tras în poala lui, iar eu l-am încălecat.

— Ce le-ați făcut băieților? am insistat, cu degetele în părul lui blond și înlănțuindu-i gâtul cu brațele.

— Iubito...

Mi-a mângâiat buzele cu încheieturile degetelor.

— Deci?

Am făcut ochii mari.

A izbucnit în râs.

— Deocamdată, nu le-am făcut nimic. Dar am aflat numele vinovatului. Toby Rowland.

— Și?

Roland era un elev de-a unsprezecea; un alt nesuferit la a cărui clasă predam. Pe deasupra, era fiul antrenorului Rowland.

Jaime a ridicat din umeri.

— Tipul se ascunde mereu în spatele lui taică-său. O să fie greu să-i venim de hac, dar n-o să scape, după ce i-a făcut lui Trent. Nenorocitul i-a distrus viitorul.

În toamnă, Trent Rexroth, căpitanul echipei de fotbal a Liceului „Tuturor Sfinților", alunecase în vestiar, înainte de un meci important. Își fracturase glezna și astfel dispăruse șansa lui de a primi o bursă la facultate și de a deveni starul unei echipe de fotbal universitare.

Am deschis gura. Voiam să încerc să-l conving să renunțe la răzbunare, dar m-a înhățat de fund și m-a lipit de scula lui în plină erecție. Mi-a supt un sfârc prin stofa bluzei.

— Doamne..., am murmurat eu.

— Weekendul tău cum a fost? Ți-am lipsit?

Și-a lipit buzele de gâtul meu și a început să mă lingă, croindu-și drum spre decolteu. M-am înfiorat, lipită de trupul lui.

— Weekendul a fost OK.

I-am mângâiat pieptul.

— Nu mi-a fost dor de tine, am mințit eu. Parcă stabiliserăm că între noi e doar distracție, fără așteptări.

— Păi, așa și este.

Și-a dat capul pe spate, privindu-mă serios.

— Chiar mă distrez cu tine, a completat Jaime.

— Pun pariu că te distrezi la fel de mult cu oricare fată din liceu.

Mi s-a uscat gura. Deși era o prostie și o dovadă de nesiguranță să zic așa ceva, măcar dădusem glas gândului

Scanned with CamScanner

care mă bântuia de săptămâni întregi. Fetele alergau după Jaime. Majorete bronzate, cu păr strălucitor, cu zâmbete largi și picioare până-n gât. Îl prindeau din urmă pe holuri, se sprijineau de SUV-ul lui, după ore, și râdeau la orice spunea el... chiar și când nu făcea glume.

Jaime a rânjit. Mâna lui dreaptă mi-a mângâiat coapsa și a dispărut sub fusta mea.

— Nici pe departe, mi-a zis Jaime. Mucoasele astea sunt sclifosite. Au super-aere. Nu au nimic în cap, decât perii sofisticate de păr, petreceri fastuoase. Cele mai sexy se roagă de mine să le duc la filme siropoase. Nu. Fetele de liceu nu au nimic distractiv. Dar tu...

Degetele lui mi-au atins chiloții. A aplecat capul într-o parte, rânjind și dând de înțeles că știa ce se întâmpla cu mine. Trupul meu fredona o melodie ale cărei versuri le cunoștea doar Jaime. Inima-mi bătea așa de zgomotos, că-mi simțeam pulsul zvâcnind în degetele de la picioare.

— Tu nu taci, a continuat Jaime. Ești rece și încăpățânată. Tristă și arțăgoasă. Îmi place soiul tău de ciudățenie. Îmi place totul la tine.

A schițat cu arătătorul un cerc imaginar în jurul feței mele și a șoptit:

— Dar cel mai mult... îmi place că mă pui să alerg după tine. Cu tine, transpir mai mult decât pe terenul de fotbal. Se pare că tu ești antrenamentul care-mi trebuie.

Chiar când a terminat de rostit aceste cuvinte, ușa s-a deschis cu putere și Vicious a pășit în sala de clasă. Din fericire pentru mine, avea ochii plecați și citea ceva de pe o coală de hârtie. În cealaltă mână ținea un plic rupt.

Am sărit iute din poala lui Jaime, mi-am aranjat fusta și m-am aplecat peste pupitrul lui, prefăcându-mă că răsfoiam o carte.

— Uite paragraful pe care-l căutai.

Mi-am dres vocea și mi-am îndreptat spatele.

În cele din urmă, Vicious a ridicat privirea, dar nu către mine.

— Trent mi-a trimis SMS adineauri, i-a zis el lui Jaime. Antrenorul vrea o ședință cu echipa. Toby Rowland a fost numit căpitanul echipei pentru anul viitor.

— Mă rog...

Falca lui Jaime a zvâcnit. Atmosfera din încăpere s-a schimbat. Deși băieții nu mai rosteau niciun cuvânt în plus, bănuiam că urzeau planuri.

Toby Rowland era într-o belea așa de mare, că mă îngrozeam gândindu-mă la ce avea să pățească.

— Bună replică, Followhill! l-a ironizat Vicious, cu voce plată. Mersi mult de sancțiune, domnișoară G. Sper că știi ce faci.

A clătinat din cap, zâmbind sadic. *Mă amenință.*

— Vicious! a scrâșnit Jaime, în chip de avertisment.

Scanned with CamScanner

Vicious a păşit spre scaunul lui şi s-a lăsat să cadă pe el. A fluturat nepăsător din mână.

— Greene e norocoasă că ţi-a căzut cu tronc. Altfel, aş fi făcut-o praf în Liberty Park.

I-am căzut cu tronc e puţin spus, i-am zis în gând tânărului Spencer. *Habar n-ai tu...*

Capitolul 8

Din ziua aceea, Jaime şi cu mine am început să ne trimitem mesaje. Aşa era mult mai uşor să ne facem planuri. Mai multe întâlniri fierbinţi, în apartamentul meu parţial golit. Şi mai mult sex în poziţii nebuneşti. Mai multe săruturi pe furiş, la şcoală, înfiorându-ne de plăcere la gândul că puteam fi surprinşi.

La sfârşitul săptămânii, Jaime mi-a trimis o poză în care îşi încorda bicepşii în faţa unei oglinzi, în vestiarul băieţilor. Aproape că nu deschisesem mesajul, temându-mă că aveam să văd ceva nasol, cum ar fi scula cuiva, însă apoi mi-am amintit: Jaime era ciudat de responsabil pentru un băiat de vârsta lui. Dintre cei patru *HotHoles*, el era cel mai liniştit. Cel a cărui busolă morală funcţiona. Dacă Vicious era Desfrânatul diabolic, Dean era cel drogat, iar Trent — sufletul rătăcit, Jaime era liantul care

Scanned with CamScanner

îi unea. Tipul pe care te puteai baza întotdeauna. Până și eu începusem să mă bazez pe el.

Jaime:

Este dovedit științific: călărești cel mai bun armăsar din oraș. Brațele astea pot ucide.

Eu:

Jaime, ai optsprezece ani. Am pretenții de la tine.

Jaime:

Ia uite cine zice asta! Fata care merge la culcare cu penisul meu în mână!?

Ce zici de o pizza, diseară?

Eu:

S-a întâmplat doar o singură dată. A fost un accident.

Eu:

Sună bine. Dar fără ceapă.

M-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de o cutie plină cu cărți. Am chicotit, strângând mobilul la piept, ca o

idioată. *Ce dezastru!* mi-am zis în sinea mea. *Ce naiba faci? Acum îi dai întâlniri?*

Jaime:
Fără ceapă? Atunci, ne-o tragem fără prezervativ. Nam nicio boală. Iar tu ești pe anticoncepționale.

Eu:
N-AM. N liniuță AM.

Eu:
OK.

Jaime:
E o plăcere să fac afaceri cu tine. x

Iisuse! Trebuia să încetez! Trebuia să pun capăt, ca să nu sufăr. Mă îngrijora strângerea de inimă pe care o simțeam de fiecare dată când îl vedeam dimineața. Plăcerea de a face sex cu el era amestecată cu o urmă de durere. El încă umplea un gol în mine. Mă umplea de bucurie, și de râs, și de sex uimitor. Dar, în același timp, îmi fura ceva.

Emoții, gânduri. Rațiunea.

În seara asta, Jaime a venit în apartamentul meu. După ce m-a trântit pe canapea, a început să-mi acopere fața cu

Scanned with CamScanner

săruturi. Ne-am rostogolit pe podea, ne-am sărutat, ne-am luptat în joacă și am râs, după care ne-am oprit să ne tragem sufletul. Ne-am privit. Era deasupra mea. Ochii lui îmi cercetau chipul, în căutare de răspunsuri la întrebările pe care amândoi ne temeam să le rostim cu voce tare.

Tăcerea devenise așa de apăsătoare, încât am simțit nevoia s-o destram.

— Hai să ne dezbrăcăm și să facem chestii murdare, i-am propus. E vineri și probabil că vrei să mai stai și cu prietenii tăi.

Am dat să mă dezbrac de tricou.

El m-a oprit.

— Ușurel! Fără grabă. Hai să ne uităm la un film și să așteptăm să vină pizza. O să dorm aici la noapte.

M-am încruntat, nedumerită. În fiecare weekend, Vicious dădea petreceri uriașe, iar Desfrânații veneau la fiecare dintre ele. Prezența era obligatorie. Dacă învățai la Liceul „Tuturor Sfinților" și erai invitat la astfel de petreceri, atunci făceai parte din grupul elevilor populari. Aflasem că în seara asta urma să aibă loc o petrecere pentru că joi, cu o zi în urmă, holurile liceului zumzăiau seară de discuții — toată lumea se întreba care băieți aveau să lupte în următoarea rundă de Provocare și care fete urmau să fie primite în camera de *gaming* a lui Vicious, unde își petreceau timpul Desfrânații.

— *Și cu petrecerea lui Vicious cum rămâne? l-am întrebat eu.*

În ultimele săptămâni, mă înnebunise gândul că la petrecerile acelea Jaime era acolo, în camera de *gaming*, cu adolescente care îl doreau și i se ofereau pe tavă. Detestam petrecerile astea și îl disprețuiam pe Vicious pentru că le organiza.

— Plănuiesc o petrecere și mai mare în seara asta, a zis Jaime. Una între picioarele tale.

A jucat provocator din sprâncene.

Mi-am dat ochii peste cap, dar nu mi-am putut reține un zâmbet.

— Cred că te plac, am murmurat eu.

Mi-am lipit fața de pieptul lui musculos, într-o îmbrățișare.

Sub ureche îi simțeam bătăile inimii.

— Cred că și eu te plac.

Inima stătea să-mi explodeze. Mi-am dat seama că strângeam între degete mica ancoră de la gât ca și cum viața mea atârna de ea. Însă știam că de data asta ancora nu mă putea împiedica să mă scufund și mai mult în ceea ce noi doi clădiserăm împreună.

Scanned with CamScanner

E un fapt dovedit că oamenii se mint singuri, pentru a se proteja de propriile fapte. De ceea ce gândesc și de ceea ce simt. Când venea vorba de Jaime Followhill, refuzam să accept adevărul. În mintea mea, minimalizam totul. Reduceam legătura noastră la o simplă distracție. Însă niciodată nu fusesem atât de tulburată de un bărbat.

Provocare.

Mă întrebam de multe ori de ce se bătea Jaime. Spre deosebire de Vicious, nu părea genul de tânăr care simte nevoia de a se descărca prin violență. Jaime era un tip relaxat.

Așa că, după film și pizza, l-am întrebat despre Provocare.

Înainte, l-am pregătit puțin. Știam că nu vorbea cu ușurință despre prietenii lui. Am îngenuncheat și i-am făcut sex oral. Gâfâia, cu o mână în părul meu, apăsându-mi ceafa. Își sprijinea un picior de frigider.

— O să-mi dau drumul, m-a anunțat el.

Îmi plăcea să mă simt admirată și dorită de un tip mai tânăr. El mă înnebunea... dar eu îl scoteam din minți. Jaime a ejaculat. Lichidul cald și sărat mi-a țâșnit în gâtlej.

După orgasm, s-a lăsat să alunece pe podea și și-a sprijinit spinarea de frigider. Am schimbat amândoi un zâmbet al cărui sens numai noi doi îl știam.

M-a luat de mână, degajat și încrezător, și m-a tras între picioarele lui. Am împărtășit un sărut lung și pasional.

— Ia te uită la Mica Balerină! Învață să facă sex oral ca în anii optzeci.

— Ce s-a întâmplat în anii optzeci? l-am întrebat, simțindu-mă ridicol.

Te-ai fi așteptat să știu mai multe decât el despre perioada aceea. Jaime a dat din umeri.

— Nimic special.

Am râs. Jaime era caraghios uneori. Tocmai de asta mă simțeam așa de bine cu el.

— Trebuie să te întreb ceva.

— Hopa! Am dat de necaz, domnișoară Greene? Am fost obraznic? Trebuie să mă bați la fund?

A jucat din sprâncene.

— Povestește-mi despre Provocare.

Profesorii nu știau multe despre jocul ăsta periculos, dar cu toții vedeau rănile și vânătăile proaspete ale băieților, în diminețile de luni. La petrecerile lui Vicious ieșea mare scandal, iar noi, profesorii, nu puteam face mare lucru în privința asta.

Jaime s-a încruntat.

— Ce vrei să știi?

— Totul. Unde, de ce, cum și, mai ales... de ce participi *tu*?

Scanned with CamScanner

Privirea i s-a întunecat. Îl priveam în tăcere, înghițind în sec. El mă cerceta pe sub gene. Pășeam într-un teritoriu străin. Și el la fel. Era ceva intim și secret: o limită pe care promiseserăm că nu aveam să o depășim.

Oare încălcăm regulile?

Mi-am dat seama că eram prima care depășea granița pe care tocmai eu mă grăbisem s-o trasez în legătura noastră. Dar, în același timp, știam că nu era doar o graniță. Era mai mult o pictură abstractă, învălmășită, plină de linii, cercuri și triunghiuri.

— Ce-o să-ți spun acum rămâne între noi, m-a avertizat Jaime.

— Bineînțeles.

Stăteam pe podea, iar picioarele mele se împleteau cu ale lui. În clipa asta, voiam să uit complet de rolul de profesoară.

— Păi...

M-a tras mai aproape de el. Și-a pironit ochii pe o pată invizibilă de pe perete. Îi era greu să dezvăluie un secret care nu-i aparținea doar lui. A continuat:

— Unde? Acasă la Vicious. În fiecare weekend. Băieții știu că, dacă n-au chef să se bată, mai bine nu vin la petrecerile lui. Și totuși... vin toți. Hai să recunoaștem! Orașul ăsta e mega-plictisitor. Suntem toți bogați, răsfățați și vrem cu tot dinadinsul să umplem golul.

— Care gol?

— Golul acela. Fie că vorbim de sex, de putere sau de bani. Ne batem pe terenul de tenis. Soții Spencer nu-l folosesc, așa că nu au văzut niciodată petele de sânge. Omul lor bun la toate curăță totul.

Golul pe care îl pomenise îmi era cunoscut. Nu voiam să-i spun că îl simțeam și eu. Însă găsisem o cale de a-l umple. Îl umpleam *cu el.*

A rânjit.

— De ce? Pentru că e distractiv. Pentru că societatea a castrat bărbații, iar uneori simțim nevoia să recuperăm ce ne-a fost luat. De ce crezi că tipilor le place așa de mult filmul *Fight Club*? Pentru că în spatele fiecărui tip care poartă boxeri cuminți, miroase a after-shave și știe cine este Versace, care te scoate la restaurant și la filme străine, se ascunde un sălbatic care nu vrea decât să te înhațe de păr și să te târască în grota lui.

Și-a mișcat cealaltă mână, făcând-o să alunece încet pe pântecul meu, până a ajuns în dreptul chiloților. Purtam o rochie până la genunchi, dar pe Jaime nu părea să-l încurce. M-a frecat pe deasupra țesăturii și a continuat:

— Cum o facem? Un tip vine pe terenul de tenis, cu mânecile suflecate. Gestul ăsta e o invitație la luptă. Regula e că adversarul trebuie să se ofere. Gagicile adoră jocul ăsta. Băieții se bat pentru că e mișto să tabere fetele

Scanned with CamScanner

pe tine, chiar dacă pierzi și te alegi cu o buză spartă. Ne bate cu pumnii. Cu picioarele. Folosim scheme de arte marțiale mixte. În general, luptăm cinstit. Și dacă situația degenerează — lucru care nu se întâmplă decât dacă Vicious se bate...

Mi-a mușcat buza de jos. Mi-a dat jos chiloții și a strecurat două degete în mine.

— Atunci unul dintre Desfrânați îi desparte, înainte să ajungă cineva la Urgențe.

Am scâncit, încordându-mă. Se mișca mai brutal decât de obicei și probabil că nu era o coincidență. Voia să-mi arate că era bărbat, nu un copil.

Mă penetra fără încetare cu degetele, în vreme ce mă zvârcoleam pe podeaua bucătăriei, sub trupul lui.

Deci asta era Provocarea. Aveam mai multe întrebări, pe care nu le puteam articula chiar acum, dar un lucru era limpede: Jaime nu se temea de rănile fizice.

Dar cum rămânea cu cele sufletești?

Oare eram capabilă să îndur lovitura, când legătura dintre noi avea să ducă la dezastru?

După ce am avut orgasm, i-am șoptit:

— Mie îmi pari cât se poate de bărbat.

Mi se înmuiaseră picioarele. Ochii mei erau pe jumătate închiși.

— Iar tu îmi pari o femeie pentru care merită să lupți, domnișoară Greene.

Capitolul 9

Au trecut șase săptămâni de vis. Jaime mi-a cucerit nu numai trupul, dar și inima. În ziua când m-am mutat din apartament, mi-a venit ciclul (adică perioada când hormonii mei își făceau de cap).

Găsisem un apartament de închiriat, într-un orășel de pe plajă, aproape de Todos Santos. Un suplinitor mă înlocuia la ore. Însă directoarea Followhill tot a comentat că aveam tupeu să-mi iau liber, când slujba mea era deja nesigură și rămăsesem în urmă cu programa. Acum, după ce mă plătise pentru accidentul din parcare, mai-că-sa revenise la vechile năravuri.

Fiindcă nu voiam să cheltui mult cu mutarea, am hotărât să mă ocup chiar eu de bagajele grele. Mi-am petrecut dimineața alergând de la vechiul meu apartament la cel nou, cărând cutiile pe scări, în sus și-n jos. Transpirasem și miroseam urât. Aveam părul ciufulit, purtam

Scanned with CamScanner

pantaloni de trening, roz cu negru, și un maiou galben, care-mi lăsa la vedere burta bronzată.

La al treilea drum înapoi la vechiul apartament, l-am găsit pe Jaime așteptându-mă în fața ușii. Purta un tricou alb și un șort kaki, sexy, care i se mula pe fund.

Inima mi-a zvâcnit în piept. Mă durea sufletul. *Doar până la sfârșitul școlii.*

— Ar trebui să fii la ore, i-am spus eu.

M-am strecurat pe lângă el, pășind apăsat în apartament. Îl tratam cu răceală din pricina comportamentului de ieri al maică-sii. Nu era corect, dar nu mă puteam abține. Eram la ciclu, deci meritam să nu fiu judecată prea aspru. Pe deasupra, Jaime chiar chiulea de la școală. Îmi păsa de educația lui.

— Am crezut că ești bolnavă.

A intrat grăbit în urma mea, înainte ca ușa să se închidă.

— Ne-am văzut ieri. Ai fi putut să-mi spui că te muți azi, mi-a reproșat Jaime.

— Păi, ai văzut cutiile din apartament.

— Mda. Erau aici încă din prima zi când am venit la tine. Niciodată nu te-am văzut împachetând ceva în ele. Mi-am închipuit că te-ai *mutat* aici, nu că *pleci* de aici. Ce naiba se întâmplă?

— Proprietarul vrea să se mute în locul meu, așa că am găsit altceva de închiriat, i-am explicat eu.

Am dat din umeri, refuzând să mă mai justific. Aventura noastră trebuia să fie doar o distracție. Nu era nevoie să-mi cunoască programul în amănunt. Din tonul lui răzbătea durerea. O simțeam ca pe un pumn în stomac. Nu era OK. Ar fi trebuit să știe că nu ne datoram nimic unul altuia.

Cu un oftat, Jaime a schimbat subiectul:

— În fine... Hai să ieșim în oraș.

— Nu chiuli de la ore, Jaime! O să rămâi corijent. Chiar dacă deja ai fost acceptat la facultate, o să dea rău.

Am început să-mi strâng hainele așezate pe umerașe. Trebuia să car alte cutii la mașină. Eram prost dispusă din cauza ciclului, dar nu voiam să mă înfurii de față cu el.

— Cu alte cuvinte, nu vrei să ieșim împreună?

A venit după mine, izbind un teanc de cutii cu trupul lui masiv.

— Nu. Azi n-am timp să ne-o tragem.

Mă foiam de colo colo, adunând hainele în două coșuri pentru rufe. Speram că avea să priceapă aluzia.

Să-l ia naiba!

Jaime m-a apucat de un braț, cercetându-mă din priviri.

— Crezi că de-aia am venit? Ca să ți-o trag?

Scanned with CamScanner

Privirea lui sinceră m-a mai înmuiat puțin, dar tot voiam să plece. Chestia asta trebuia să înceteze. Și atunci, de ce mi se tăia suflarea ori de câte ori îmi închipuiam viața fără el?

Am dat din umeri.

— A, nu de asta ai venit? Bine. După cum vezi, mă mut și am mâinile ocupate.

Am ridicat o grămadă de haine, ca să-mi subliniez spusele, și am adăugat:

— Ne vedem mâine.

— O să te ajut, m-a anunțat Jaime, înhățând cea mai mare și mai grea cutie și săltând-o pe un umăr.

Am vrut să mă opun, dar cutia asta părea să aibă pe puțin cincizeci de kile. Până acum, mă străduisem să o evit. Venele de pe brațele vânjoase ale lui Jaime s-au umflat. Eram conștientă că ar fi fost corect să-i refuz ajutorul. Trebuia să fie la școală. De fapt, ar fi dat de bănuit că lipseam amândoi de la școală, în aceeași zi.

Dar... chiar aveam nevoie de ajutor.

Unde mai pui că nu eram în stare să-l refuz.

După o tăcere scurtă, am încuviințat.

— Bine. Hai să-ți arăt unde-am parcat Fordul.

— E mai logic să folosim Range Roverul. Încap mai multe cutii. Putem termina mai iute. Ne-ar rămâne mai mult timp pentru noi.

Am răsuflat zgomotos, coborând scările.

— O să-ți fac doar un oral... Sunt la ciclu.

— Mda... Se vede...

A pus cutia în portbagajul SUV-ului.

— Cum spuneam, am venit să stau cu tine, a completat Jaime.

Pe la șapte seara, am terminat cu mutatul (și cu despachetatul), iar Jaime a dat fuga la cel mai apropiat fast-food. M-a întrebat dacă voiam să cumpere și bere. După ce am răspuns afirmativ, mai că mi-am mușcat limba, dându-mi seama ce făcusem. Uitam deseori că Jaime nu era de vârsta mea. Amuzant e că a reușit să cumpere bere[1]. Când l-am întrebat dacă avea o carte falsă de identitate, a chicotit și mi-a ciufulit părul, explicându-mi că în Todos Santos Desfrânaților nu li se cerea niciodată vreun act de identitate. Am clătinat dezaprobator din cap și am desfăcut o doză de bere.

Jaime a deschis televizorul și a tras măsuța de cafea în mijlocul camerei. Am urmărit un concurs televizat, din anii optzeci. El stătea cu picioarele cocoțate pe măsuță, în vreme ce eu mă încovrigasem pe canapea. Ne purtam ca un cuplu obișnuit.

[1] În Statele Unite ale Americii consumul de alcool devine legal începând cu vârsta de douăzeci și unu de ani.

Scanned with CamScanner

Mi se părea firesc și totodată înspăimântător. Pentru o clipă absurdă, nebunească, mi-am imaginat că ne mutam împreună în apartamentul ăsta, doar noi doi.

— Cum am ajuns aici? Iisuse! I-o trag unui elev, am mormăit eu din senin, cu ochii lipiți de ecran.

— Păi...

Jaime s-a întins, a golit restul de bere dintr-o sorbitură și a trântit doza pe masă.

— Te-am șantajat. Așa am ajuns aici.

O minciună pe care voiam s-o cred. Amândoi știam că nu mă obligase. Mă culcam cu el pentru că voiam. Am dus berea la gură, trăgând de timp.

— Bun!

A închis televizorul.

— Hai să jucăm Adevăr sau Provocare.

Eram tentată să-i reamintesc că nu aveam doisprezece ani, dar nu aveam chef să par și mai morocănoasă, așa că am fluturat cu nevinovăție din gene.

— Ai de gând să mă storci de secrete?

— S-ar putea, din moment ce în seara asta nu o să mă storci tu, în pat.

S-a ridicat de pe canapea, a dispărut în micuța mea bucătărie și s-a întors cu o sticlă de Jose Cuervo. Ținând în mână sticla de tequila, s-a trântit iar lângă mine. Stăteam amândoi cu picioarele încrucișate, pe canapea,

față-n față. Deasupra noastră zbârnâia un ventilator. Dincolo de zgomotul lui auzeam valurile care se loveau de țărm, asemenea unui cântec de leagăn.

— Pentru discuția asta avem nevoie de tărie, a declarat el. O să luăm o gură de tequila ori de câte ori alegem Adevărul în locul Provocării.

Jaime a pus sticla între noi.

În mod normal, nu îți puteai da seama ce simțea, dar acum expresia lui era îndurerată.

— Nu vreau să bei în casa mea. Nu ai vârsta legală.

— Am optsprezece ani. În oricare alt loc din lume — inclusiv în Europa —, mi s-ar permite să mă fac criță unde vreau.

— Nu suntem în Europa.

— Vom fi cândva. Împreună.

Rostise foarte încrezător declarația asta bizară.

Eram uimită.

— Sunt o cutezătoare.

Am izbucnit într-un hohot de râs jenat, menit să ascundă cât de emoționată eram.

— Adevărații cutezători aleg adevărul. E mai... provocator decât provocările. Deci ce alegi, Mel? Adevăr sau Provocare?

— Provocare, l-am tachinat eu, sperând să mai risipesc tensiunea.

Scanned with CamScanner

Oriîncotro se îndrepta conversația asta, avea să fie crud și periculos pentru amândoi.

— Te provoc să mă privești în ochi și să-mi spui că nu simți nimic pentru mine.

Cuvintele lui erau simple, și totuși cerința era imposibil de îndeplinit.

Mi-am dat seama că nu mă simțeam pregătită s-o fac.

— M-am răzgândit. Aleg Adevăr, am spus, înghițind în sec.

Jaime a hohotit. Un râs răgușit și nefericit.

Mi-am ferit privirea. Simțeam că mă albisem la față.

— Ce-i? Am dreptul să-mi schimb alegerea.

— Ba nu.

A întins o mână și mi-a mângâiat obrazul.

— Spune-mi ce simți.

Tonul lui se înmuiase.

— De ce? am șoptit, luptând cu dorința de a închide ochii.

Dacă aș fi făcut-o, mi-ar fi scăpat o lacrimă. Eu nu plângeam. Ultima oară plânsesem când îmi rupsesem piciorul, în New York. Să te ia naiba, Jaime Followhill!

Jaime și-a plimbat degetul mare pe bărbia mea, înclinându-mi fața așa încât să-mi întâlnească privirea. Încet, și-a lipit fruntea de a mea și a închis ochii.

— Pentru că și eu simt același lucru.

Voiam să mă aline cu un sărut.

Aici, pe o canapea jerpelită, într-un apartament mi-nuscul, am descoperit deodată ceva nebunesc.

Mă îndrăgostisem de elevul meu.

Făcusem eforturi să mă conving că legătura noastră presupunea doar sex. Greșit! Legătura asta însemna seri când mâncam pizza, hohote de râs împărtășite sub pătura mea ieftină și aspră. Ne inventaserăm porecle caraghioase. Eu eram Mica Balerină, iar el era Limbă de Girafă, din motive evidente.

Ne uitam împreună la filmele lui Tarantino și furam sărutări la școală — doi hoți de plăceri, cerând să-și mărturisească fărădelegile. Eram vrăjită, disperată și posedată. Știam că, după ce termina liceul și pleca la facultate, șocul urma să fie cel puțin la fel de dureros precum cel care însoțise accidentul de la metrou.

Dansul *fusese* viața mea.

Dar Jaime... Jaime *era* viața mea.

A luat un gât de tequila, a pus dopul la loc și m-a tras spre el. Palma lui mi-a cuprins ceafa. Și-a lipit buzele de ale mele și m-a îndemnat:

— Întreabă-mă.

Respirația lui mirosind a alcool mi s-a prelins în gură.

— Adevăr sau Provocare?

Scanned with CamScanner

— Adevăr, mi-a răspuns el. O să fie nasol. Ține-te tare!

S-a tras deoparte și a închis ochii. Pe chipul lui citeam frustrarea și durerea. Arăta ca un om învins. Nu era acel Jaime pe care îl știam eu — diavolul cu zâmbet ademenitor.

Mi s-a strâns inima. Jaime a început să povestească:

— Prima oară când te-am văzut, voiam să anunț în gura mare c-o să fiu singurul tip care o să te aibă. Arătai ca o prințesă, Mel. O prințesă al naibii de sexy, cu trup perfect și bucle rebele.

A rânjit.

— Firește, nici nu se punea problema să mă dau la tine. Era doar o fantezie. Apoi, în prima zi din clasa a douăsprezecea, când m-am întors acasă, mamei nu-i mai tăcea gura. Te tot critica. *Melody face aia și Melody face ailaltă*. A zis că nu te pricepi deloc să predai, că o să strici tot ce a clădit domnul Pitterman, bla, bla, bla. Te ura. Își oferise slujba doar pentru că tipul a crăpat din senin.

Jaime îmi spunea lucruri pe care le știam deja, dar tot mă durea. Fostul profesor de literatură murise din cauza unui infarct, cu două zile înainte de începerea anului școlar. Directoarea Followhill fusese nevoită să găsească repede un înlocuitor.

— Ai devenit o temă constantă de discuție în casa noastră.

Jaime a sorbit iar din sticlă, înfiorându-se de tăria băuturii.

— Arăți bine, ești tânără și nu te lași impresionată de puterea maică-mii, de statutul ei și de mormanele de bani care se învârt în orășelul nostru de rahat.

Vorbea cu ochii închiși, strângând din pleoape. Probabil că, pentru prima oară în viață, îi era rușine.

— Ești o profesoară bună. De-aia nu ți-am făcut necazuri. Nu e vina ta că suntem o adunătură de ticăloși cu ifose.

I-am pus o palmă pe braț. A mai luat o dușcă de tequila.

Durerea ta este și a mea. Vreau să te sprijin, pentru că pot. Pentru că asta fac eu. Îmi port durerea mereu, peste tot. Lasă-mă s-o port și pe a ta. Asta era rugămintea mea mută.

— De o sută de ori i-am cerut mamei să-și țină fleanca. Nu fiindcă voiam să te apăr, ci pentru că bârfele care circulau despre tine hrăneau un monstru dinăuntrul meu. Auzind mereu vorbindu-se de tine, îmi venea și mai greu să te ignor. Al naibii de greu...

A dat din cap, mușcându-și buzele.

— Când am aflat că ai fost nevoită să renunți la Julliard, mi-a venit să mor. Presimțeam că să fii profesoară nu e vocația ta. Mă tot gândeam la tine, când aveai

Scanned with CamScanner

optsprezece ani. Vârsta mea. Mi te închipuiam cu inima frântă de ghinion, distrusă de un accident care a lăsat în urmă mai mult decât o cicatrice.

M-am foit pe canapeaua micuță. Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, mă simțeam tot mai mică. Mi-am privit mâinile. Eram măgulită. Eram îngrozită. Dar, mai presus de orice, eram confuză.

— Te-ai gândit la mine tot anul?

Jaime a râs cu tristețe.

— Mai mult decât atât. La șase săptămâni după ce a început școala, eu și maică-mea ne-am certat ca la ușa cortului. Antrenorul Rowland îi tot reproșa lui Trent că-și rupsese glezna. Ca și cum Trent ar fi făcut-o dinadins. În cele din urmă, toată echipa i-a luat lui Trent apărarea în fața antrenorului, dar mama i-a ținut partea lui Rowland. Cearta cu ea m-a frustrat atât de tare, că am dat frâu liber slăbiciunii pentru tine. Te-am urmărit până la apartamentul tău, încercam să trag cu ochiul pe fereastra dormitorului tău. Habar nu am de ce am făcut-o. Parcă aș fi băut câteva doze de energizant.

Jaime a deschis ochii. M-a privit.

— Tu erai păcatul perfect, Melody. Parcă implorai să fii posedată. Pe tine nu te pângăriseră fățărnicia și aroganța celor din Todos Santos, care cred că li se cuvine totul. M-ai vrăjit. Din ziua aia, te-am urmat peste tot, ca

un cățeluș. La supermarket, la benzinărie... În fiecare dimineață, înainte de antrenament, mă duceam în parc, să te privesc făcând yoga. Te-am urmărit la întâlnirile tale pe neve. Am dat peste contul tău, pe un site de matrimoniale. Mi-am creat un profil, sub un nume fals, ca să te pot pândi.

Am dus la gură o mână tremurătoare.

A ridicat la buze sticla de tequila. Altă răsuflare greoaie. Un alt ghimpe înfipt în inima mea.

Cu fiecare adevăr pe care îl spunea, Jaime se îmbăta tot mai tare.

— Te ascult, i-am șoptit eu.

Nu voiam să tacă.

— Acum trei luni, am prins-o pe maică-mea înșelându-l pe tata. Cu antrenorul Rowland. În patul meu.

Îngrozită, am icnit. Eu și Jaime alergam desculți pe un câmp minat, iar el tocmai declanșase un explozibil sub picioarele mele.

În Todos Santos, tatăl lui Jaime nu fusese niciodată un subiect de bârfă. Nu știam multe despre el. Era un filantrop care colabora cu asociații importante de caritate. Spre deosebire de restul, nu părea interesat de fast sau de strălucire.

Jaime a povestit mai departe:

Scanned with CamScanner

— Nu știam ce era mai nasol: că își lăsase arma
să-i poarte lui Trent sâmbetele, ani la rândul, sau că și-o
trăgea cu ticălosul ăla, în patul meu. Probabil că le-a plă-
cut să se tăvălească acolo.

În ochii lui scânteia suferința.

I-am cuprins gâtul cu brațele, iar Jaime și-a apăsat bărbia în umărul meu.

— Să i-o trag unei femei pe care maică-mea o ura mi se părea o terapie grozavă. Așa că am început să ticluiesc un plan. Noi doi am început să vorbim tot mai mult pe site-ul ăla de matrimoniale. Te-ai deschis în fața mea. Mi-ai spus ce-ți plăcea și ce nu-ți plăcea. Gusturile tale muzicale. Filmele favorite. Vacanțele de vis... Dădeai la o parte strat după strat. Când a venit timpul să acționez, am stabilit o întâlnire. Eram ratatul de douăzeci și șase de ani, care încă locuia cu maică-sa.

Ticălosul!

Am izbucnit amândoi în râs. Apoi am tăcut și am început să plâng. Jaime mi-a șters obrajii și mi-a oferit tequila. I-am smuls sticla din mână și am tras un gât. Totul era varză.

— Ce nemernic ești, Jaime!

Și-a frecat creștetul cu palma, zburlindu-și părul.

— SMS-ul pe care l-ai primit în ziua când mi-ai bușit mașina a fost planificat. Tocmai ieșeai din parcare.

*Eu ți-am înscenat accidentul, Mel. Mesajul ăla era des-
tinat să-ți distragă atenția. Ți-am întins o capcană. Dar
știi care e partea cea mai naspa?*

Am clătinat din cap. Pe obraji mi se prelingeau lacrimi fierbinți.

M-a fixat cu ochi injectați. Nu lăsa să-i scape nicio lacrimă, dar știam că se silea să le stăpânească.

— Fără să-mi dau seama, în goana de a te seduce, m-am îndrăgostit de tine. M-am îndrăgostit de tine pentru că ești puternică, dar vulnerabilă. Isteață și sar-castică, dar niciodată răutăcioasă. Pentru că eu alergam să obțin ce voiam, iar tu mă puneai să muncesc din greu pentru asta. Însă, dacă o s-o ținem tot așa, trebuie să mă retrag din relația asta, ca să nu sufăr.

Mi-a cuprins obrajii în palme și mi-a apropiat fața de fața lui. S-au scurs câteva clipe de tăcere.

— Deci... ești a mea, Melody?

Mai și întreba?! Da. Fără îndoială, eram a lui. Doamne! Nu-mi venea să cred.

Am dat din cap. Mi-am tras nasul.

— Da. Sunt doar a ta.

Ne-am sărutat cu nesaț. Pentru prima oară după mult timp, eram pur și simplu... fericită.

Scanned with CamScanner

Un sentiment care în ultima vreme îmi devenise străin. Voiam să îl simt mai des. Era un drog de care urma să devin dependentă.

— Trebuie să te reapuci de dans, a spus Jaime, printre săruturi. Piciorul tău s-a vindecat.

— E prea târziu. Am douăzeci și șase de ani.

Mi-am tras nasul iar. Lacrimile îmi inundau neîncentat obrajii.

— Pentru o viață de câine, vârsta asta e cât o sută optzeci și doi de ani. Iar pentru viața unei balerine, cam două sute doi.

— Atunci, fă altceva, bunicuțo! Ce-ar fi să *predai* dansul?

M-am desprins de el și am inspirat profund. Am rămas pe gânduri.

— Sala de dans din Todos Santos e a unui prieten de-al mamei tale.

— Poți găsi o sală în San Diego, a propus Jaime. E doar la jumătate de oră distanță de aici. Ți-ai putea împlini visul și, în același timp, ai fi aproape de mine.

Ia stai! Poftim?! M-am încruntat.

— Jaime, tu o să pleci în Texas, la facultate. Te așteaptă un viitor minunat.

Mi-a susținut privirea, dar mi-a ignorat complet cuvintele.

— Ai putea să predai dansul chiar și în Los Angeles. Vicious o să fie student acolo. Dacă el poate fi admis la o universitate din L.A., pot și eu.

Oare se îmbătase ori o luase razna?

— Vicious nu e un exemplu demn de urmat. Mai devreme sau mai târziu, o să ardă orașul ăsta din temelii, am comentat eu.

Jaime a clătinat din cap, cu o expresie tristă.

— Iar eu voi fi lângă el, să-i aprind chibritul. Desfrânații sunt inseparabili.

Și-a împletit degetele cu ale mele.

— Nu vei rămâne aici, am declarat eu, cu toate că partea egoistă din mine nu voia ca Jaime să plece.

La gândul că urma să se mute în Texas, departe de mine, mi se făcea rău.

— Ba pe dracu'! a ripostat el. O să rămân lângă singurii oameni la care țin. Tu. Vicious. Trent. Chiar și Dean, dacă n-o să-l omoare Vicious...

A tăcut brusc.

— Cum să-l omoare? Jucând Provocare? l-am iscodit eu.

— Nu. E mai complicat.

Am clătinat dezaprobator din cap. Oricât mi-ar fi plăcut să stea în preajma mea, să plece de aici era spre binele lui. Locul ăsta era infernal. Orașul Tuturor Sfinților

Scanned with CamScanner

mișuna de păcătoși. Și Jaime fusese corupt, dar nu iremediabil.

M-am străduit să vorbesc ferm. Am folosit tonul profesoral și autoritar pe care părinții mei îl stăpâneau la perfecție.

— Spuneai că mă iubești. Dacă-i așa, trebuie să-mi promiți c-o să pleci de aici înainte să ți se întâmple ceva rău. Și nu mai juca Provocare!

Probabil că s-au rănit mulți jucând tâmpenia asta.

— Pleacă din Todos Santos, James.

— Nu pot.

Mi-a sărutat încheieturile degetelor.

— N-o să te părăsesc. Oricum, niciodată nu mi-am dorit să merg la facultate în Texas. Îți închipui cât de periculos e să arăți așa de bine ca mine, într-un campus uriaș? Fetele o să-mi pună droguri în băutură și-o să mă violeze, domnișoară G.!

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am râs, dar hohotul mi s-a stins pe buze.

— Atunci, măcar promite-mi c-o să-l ții pe Vicious departe de Millie.

Am oftat. Voiam să o știu pe Emilia în siguranță. În ea mă vedeam pe mine însămi, în adolescență. Înainte ca viața mea să se ducă de râpă.

Trăsăturile lui Jaime s-au înăsprit deodată.

— N-o să se țină niciodată departe de ea. În primul rând, pentru că vrea s-o distrugă. În al doilea rând, Millie locuiește foarte aproape de Vicious. Părinții ei lucrează pentru familia Spencer.

Bănuiam că din cauza lui Millie situația era complicată, așa cum spusese Jaime, iar acum bănuiala mea se adevereа. Subiectul ăsta reprezenta o distragere bine-venită pentru noi. Nu era timpul potrivit să vorbim despre planurile noastre de cuplu. Jaime era prea beat și prea emoționat. Nu gândea limpede.

Nici eu.

Adevărurile mele începeau să iasă la iveală. Ele nu țineau seama de alcool, de ora târzie sau de faptul că discuțiile despre viitorul nostru erau nepotrivite.

Îl iubeam pe Jaime, iar el mă iubea pe mine.

Scanned with CamScanner

Capitolul 10

În dimineața zilei următoare, m-am trezit cu totul alta.

Datorită lui Jaime, golul acela care altădată se căscase în mine asemenea unei furtuni, refuzând să dispară, indiferent ce făceam, nu mai exista.

După accidentul care pusese capăt studenției mele la Julliard, am crezut că n-o să mai scap de el. Bineînțeles că atunci când cariera ta năruită și visurile spulberate te macină, te hăituiesc ori de câte ori vezi fotografia vreunei balerine sau auzi că o trupă de balet dă spectacol în oraș, nu poți să-ți revii așa de ușor și să găsești altceva care să umple golul.

Acel gol.

Rațional vorbind, îmi închipuisem că urma să întâlnesc un tip. Să mă mărit. Să întemeiez o familie. Încă mai aveam lucruri de făcut și planuri de realizat, iar unele

Scanned with CamScanner

puteau fi cu adevărat plăcute. Mă gândeam că, poate, însă voi găsi altă chemare. Nu să predau la liceu, dar poate că aș fi fost o mamă bună. Devotată. Și aș fi trăit prin copiii mei.

În dimineața asta, când m-am trezit în brațele elevului meu, nu părea să-mi fie elev. Era mai degrabă un mentor. Un bărbat care cunoștea drumul spre obiectivul acela alunecos și greu de obținut: fericirea.

Mă simțeam protejată și iubită. Căldura lui sufletească îmi umplea inima.

— Mel, acum e momentul potrivit să fugi cât vezi cu ochii, mi-a șoptit Jaime la ureche, cu voce răgușită.

Îi simțeam penisul umflat apăsat de șalele mele.

Stăteam cu spatele la el, iar Jaime mă îmbrățișa tandru.

— Fugi cât te țin picioarele, domnișoară Greene! O să te prind și o să mă distrez arătându-ți că nu poți scăpa de mine.

M-am răsucit cu fața la el. Așternuturile erau calde. I-am zâmbit sincer, din inimă.

Mi-a scos o mână de sub pătură și și-a apăsat buzele de degetele mele.

— Hopa! Domnișoara Greene a prins curaj.

— O să fiu și mai curajoasă: o să-ți ofer micul dejun. Voiam să mai stea puțin cu mine.

Jaime a râs răgușit.

— Nu ai nimic de mâncare.

— O să mă duc la cumpărături. Așteaptă-mă aici.

— Am o idee mai bună... Te invit la restaurant. Ce zici?

M-a apucat de mijloc și m-a lipit de trupul lui fierbinte, apăsându-și penisul erect de coapsele mele.

Am oftat.

— Zic că ești țăcănit. Am putea fi văzuți împreună.

— O să ieșim din oraș. Poate găsim un restaurant pe marginea autostrăzii. Nu mai fi așa de paranoică! Todos Santos e plin de boșorogi bogați. Ăștia nu trec de periferia orașului fără un motiv bun. Se tem prea tare de masele de nespălați din lumea largă.

Am chicotit. Firește că avea dreptate.

— Jucăm un joc periculos, Jaime.

— Jocurile periculoase sunt singurele care-mi plac.

S-a mai scurs o lună. Relația mea cu Jaime a devenit alarmant de intimă. Și-a mutat majoritatea lucrurilor în noul meu apartament. Dormea la mine foarte des. Nu am

Scanned with CamScanner

putut să-l refuz, după ce îmi mărturisise despre aventura maică-sii cu antrenorul Rowland. Cred că nimeni nu moare de nerăbdare să doarmă în patul folosit de marni ca să-și înșele soțul. Dar în vreme ce ne bucuram de tot mai mult sex, de tot mai multe convorbiri telefonice, de tot mai multe seri cu pizza și de tot mai multe discuții despre viitorul nostru incert, devenea clar că lumea intra la bănuieli, deși ieșeam împreună doar după ce orașul adormea.

Vicious ne prinsese în flagrant în Liberty Park, în timp ce ne sărutam în spatele SUV-ului lui Jaime, după o plimbare. Nu a părut surprins. Ne-a tratat cu obișnuita lui încruntare și a mârâit că amândoi îl dezgustam. Pe urmă a plecat, probabil în căutarea unei victime pe care s-o omoare în noaptea aia. Și-a ținut gura.

Însă alții nu au făcut-o. La școală, fetele stăteau ca pe ace. Jaime nu le mai băga deloc în seamă. Le spunea că avea o iubită în Los Angeles, dar nimeni nu îl credea. Desfrânatul ăsta avea o relație de durată?! Și la distanță, pe deasupra? Cum să nu!

Într-o zi, o majoretă pe nume Kadence l-a urmărit pe Jaime până la apartamentul meu și a răspândit vorba că tânărul Followhill închiriase un apartament. Eu mă bucuram că fata nu știa că eu locuiam acolo. Abia așteptam să se termine școala.

Dar era prea frumos ca să fie adevărat. Am aflat pe pielea mea, în ultima săptămână de școală.

Totul a început inocent. Mobilul lui Jaime a bâzâit în întuneric, anunțând primirea unui SMS.

*Era douăsprezece și jumătate noaptea. Maică-sa credea că se mutase cu Vicious, iar amicul lui confirmase minciuna. Absolut uimitor, același lucru îl făcuseră tatăl și mama lui vitregă. Puștiul ăsta *chiar* dirija totul în jur, inclusiv pe ai lui.*

— Unde pleci? l-am întrebat.

I-am adulmecat trupul, fără să mă desprind de el.

S-a ridicat în capul oaselor, a rămas pe marginea saltelei și a trimis un mesaj. Evita să mă privească în ochi.

— Nu! Nu-mi face asta.

Vocea îi era aspră. Tonul — încordat.

M-am ridicat din pat, încruntată.

— Jaime, ce s-a întâmplat?

El a mormăit ceva în barbă și s-a îmbrăcat, în grabă, cu un tricou alb.

— Nimic. Din câte știu, nu e ilegal să ieși cu prietenii.

În continuare, își ferea privirea.

Scanned with CamScanner

L-am înhățat de braț, obligându-l să se uite în ochii mei.

— Corect. Dar rahaturile pe care Vicious vă pune să le faceți sunt ilegale. Așa că mă privește unde pleci.

Mi-a zâmbit strâmb.

— De fapt, tocmai de-asta n-o să scoți nicio vorbă de la mine. Altfel, ai intra într-un mare rahat, și nu vreau asta. O să mă întorc mai târziu.

M-a sărutat pe tâmplă.

— Dacă ai nevoie de ceva, trimite-mi un mesaj.

— Ai fost Provocat, am spus sec.

Nu m-a luat în seamă. S-a aplecat să își lege șireturile.

— Vicious vrea să faci ceva pentru el, așa-i?

— Nu-ți face griji.

Pe dracu'!

— Sunt *foarte* îngrijorată, i-am întors-o eu.

„Îngrozită" era un cuvânt mai potrivit pentru a descrie ce simțeam în momentul ăsta. Vicious născocea numai chestii idioate, iar Desfrânații îi cântau toți în strună de fiecare dată.

L-am privit plecând. Clocoteam de furie. Mă săturasem să fiu dusă de nas în relații și în viață, în general. Mă săturasem să accept fără crâcnire tot ce mi se întâmpla: visurile mele spulberate, piciorul meu făcut praf, cariera mea jalnică și o slujbă pe care o uram.

Am ciulit urechile. Se auzea motorul Range Roverului. M-am strecurat în Fordul meu bușit și l-am urmărit pe Jaime până la plajă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 11

Ar fi fost imposibil să ascund mașina în parcarea pustie din fața falezei, așa că am parcat la o benzinărie de pe Main Street, în apropiere de apă, după care m-am strecurat într-un minimarket. Fereastra magazinului dădea spre locul unde Jaime parcase Range Roverul. Când am pășit în micul magazin gol, deasupra ușii a răsunat un clopoțel. Auzeam muzică în surdină. Din spatele casei de marcat mi-a zâmbit o fată frumoasă, cu păr lung și negru, apoi și-a plecat din nou privirea în cartea ei. Aici, ascunsă în magazin, îl puteam urmări pe Jaime fără să fiu văzută. Am încercat să-mi justific purtarea dubioasă: la urma urmei, și Jaime mă pândise.

Iubitul meu a plecat în toiul nopții, fără explicații. Merit un răspuns.

Prin ușa de sticlă, l-am văzut pe Jaime traversând în fugă parcarea și apropiindu-se hotărât de Trent și de

Scanned with CamScanner

Dean. S-au salutat, discutând ceva foarte aprins. Apoi au luat-o la pas pe debarcaderul de lemn, unde erau amarate toate iahturile faimoase din Todos Santos.

Mi-a picat fisa. Îmi simțeam inima cât un purice. Nu era o luptă de tip Provocare. Se răzbunau. Voiau să-i facă pe băieții răi să plătească.

Rowland.

Familia Rowland deținea un restaurant pe o ambarcațiune mare, una dintre cele mai luxoase din California de Sud. Era principala lor sursă de venit, deci probabil că Desfrânații voiau să-l șteargă de pe fața pământului.

Am ieșit în fugă din magazin și am alergat spre faleză cât mă țineau picioarele.

Părea egoist, dar îl voiam pe Jaime doar pentru mine. Îl iubeam și îmi doream să avem copii împreună, deși nu eram chiar atât de țicnită încât s-o spun cu voce tare.

Dar ce se întâmpla aici era o treabă serioasă; se pregătea să facă un lucru nebunesc, care l-ar fi putut marca pe viață. Nici Baron Spencer, nici oamenii lui nu erau mai presus de lege când venea vorba despre infracțiuni grave.

Iar Vicious își lua răzbunările foarte în serios.

Am traversat rampa de skateboarding, care avea vedere la faleză, și m-am furișat pe debarcader, între două iahturi enorme. Unul dintre ele aparținea familiei Spencer.

Îmi oferea o perspectivă bună asupra băieților. Așa cum bănuiam, s-au oprit în fața iahtului La Belle, unde se afla restaurantul exclusivist al familiei Rowland.

Trent ducea o canistră de benzină, de douăzeci de litri, în vreme ce Dean vorbea la telefon. De la distanța asta, nu îl auzeam. Jaime scria un mesaj pe mobil. Câteva clipe mai târziu, telefonul mi-a vibrat în buzunar. Din fericire, îl pusesem pe mute.

Jaime:
Rămân la Vic la noapte. Nu mă aștepta.

Furia mi s-a scurs prin vene, fierbinte și nestăpânită. Știam de ce erau aici. Jaime îl ura pe antrenorul Rowland pentru că i-o trăgea maică-sii. Trent îl ura pe antrenorul Rowland pentru că râsese când își fracturase glezna și îl ura pe Toby Rowland fiindcă, din cauza lui, și-o rupsese pentru a doua oară. Vicious pur și simplu ura pe toată lumea. Iar Dean? Dean părea să iubească totul și pe toți cei din viața lui. Afișa un surâs larg și sincer, dar eu îl ghicisem. Privisem dincolo de pojghița lui strălucitoare și ceea ce văzusem în el era urât.

Indiferent cum interpreta fiecare dintre ei răzbunarea, cei patru băieți erau ca frații. Vedeam asemănarea cu accidentul meu de la metrou. Faptul că Trent își fracturase

Scanned with CamScanner

glezna pentru a doua oară însemna că nu mai avea în față o carieră de fotbalist. Cineva trebuia să plătească pentru „accidentul" înscenat.

Banii lui Rowland erau prețul.

Desfrânații au așteptat lângă *La Belle* până când Vicious a apărut în capul scărilor care duceau din parcare pe debarcader.

Nu era singur.

Lângă el l-am văzut pe Toby Rowland: cu căluș, cu mâinile legate și asudând. Pantalonii lui erau uzi. Făcuse pe el. Nu se împotrivea, doar privea în jos și suspina.

În noaptea asta, Vicious se dezlănțuise. A coborât scările, în urma puștiului Rowland, împingându-l și rânjind ca un mire în ziua nunții. Faleza era bine luminată, așa că vedeam limpede fiecare mișcare.

— Ia uite cine a venit! a exclamat Vicious, batjocoritor.

Simțeam fiori pe șira spinării. Uneori mă întrebam dacă părinții lui Vicious îl concepuseră pe piatra de mormânt a vreunui criminal sau dacă maică-sii i se făcuseră vrăji voodoo înainte de a-l naște. Băiatul ăsta era prea înspăimântător. Prea periculos pentru un om care crescuse în lux. Prea morbid.

Cei doi nou-veniți s-au oprit pe ultima treaptă, iar Vicious i-a dat un ghiont puștiului, făcându-l să cadă

gemând pe debarcader. Toby s-a chircit și a tușit. Jaime
și Dean l-au ridicat.

— Frate, îți sângerează gura. Dă-mi voie să te ajut.

Jaime și-a luat avânt și l-a pocnit strașnic pe Toby,
drept în nas.

Capul băiatului a țâșnit în spate, lovindu-l pe Vicious *în piept.*

Vicious l-a prins de brațe și i-a șuierat la ureche, cu o *dulceață aproape erotică:*

— Nu te teme. N-o să-i las să-ți facă rău. A, nu. O să
fac eu tot răul.

Trent a făcut un pas în față.

L-am auzit pe Toby strigând și văitându-se, tropăind, smiorcăindu-se, încercând să se dezlege. Apoi Dean a făcut un pas în lături și am putut vedea chipul lui Toby Rowland.

Umflat.

Însângerat.

Distrus.

Să văd acum vânătăile proaspete și să simt izul de sânge era mult mai rău decât să le văd la elevii mei, în diminețile de luni. Cei patru aveau probleme emoționale. Știam ce îl măcina pe Jaime, dar habar n-aveam de ce își doreau ceilalți trei să provoace atâta suferință și să savureze durerea altora.

Scanned with CamScanner

Toby stătea în genunchi. Jaime l-a apucat de păr. Vicious se așezase pe o treaptă. Își aprinsese nonșalant o țigară și acum gesticula cu bricheta spre iahtul *La Belle*. Din încheieturile degetelor îi picura sânge, iar obrajii lui palizi deveniseră roz. A vorbit cu un calm desăvârșit:

— Frumoasă barcă au părinții tăi. Câți ani au strâns bani pentru restaurantul ăsta plutitor? Mama spunea mereu că pastele voastre au gust de rahat.

Toby a suspinat, înfrânt. Dean și Trent au izbucnit în râs, iar Vicious a completat:

— Bine, recunosc. Nu a spus asta, fiindcă mama nu avea de unde să știe ce gust are rahatul. Dar maică-ta știe, așa-i? Rowland e o scursură.

Mușchii de pe fața lui Jaime au zvâcnit. Probabil se gândea la antrenorul Rowland și la mama lui.

— Ai ceva de spus înainte să facem scrum frumusețea asta? a întrebat Vicious.

Își făcea de lucru cu bricheta.

— Vă rog..., a îngăimat Toby. Vă rog...

— Mi-ai distrus viitorul! a declarat Trent printre dinți, cu pumnii strânși. Dar eu n-am apucat să cer îndurare, înainte să dai pe jos, în vestiar, cu grăsime. A fost ideea lui taică-tău? Ori s-a făcut că nu vede?

— Î...î... îmi pare rău.

Buzele lui Toby împroșcau salivă roșiatică.

Vicious s-a ridicat de pe treaptă.

— Puștiul spune că-i pare rău! E destul?

Trent a clătinat încet din cap, cu ochii la Toby. Vicious s-a întors spre Rowland, ridicând din umeri.

— Se pare că părerile tale de rău nu-s de ajuns. Deci o să ne ținem de plan.

Trent a pășit apăsat spre *La Belle*, a deschis capacul canistrei și a urcat treptele care duceau spre puntea iahtului și spre restaurantul dinăuntru. Mirosul de benzină a umplut aerul. Vicious continua să se joace cu bricheta, aprinzând-o și stingând-o.

Aprinsă.

Stinsă.

Aprinsă.

Stinsă.

Aprinsă...

De obicei, faleza era păzită. Patrula venea pe aici la intervale bine stabilite. Nu aveam nicio îndoială că Desfrânații erau responsabili pentru absența paznicilor. Trent a început să toarne benzină de la intrarea în restaurant, de-a lungul punții. După ce a aruncat în apă canistra goală, s-a apropiat de Vicious, a pus o mână pe umărul lui și a dat ușor din cap. Era un semnal pentru Baron Spencer.

Scanned with CamScanner

— Adio, *La Belle*! Lumea o să-ți ducă dorul, dar nu și noi!

Vicious a chicotit diabolic, apropiind bricheta aprinsă de dâra de benzină.

Un fuior de flăcări a prins viață. Focul a urcat treptele, străbătând puntea, spre ușa restaurantului.

— Hai să plecăm!

Băieții au întors spatele, ținându-l pe Toby de brațe ca pe un prizonier și târându-l spre parcare. Se asigurase că avea fața îndreptată spre debarcader, ca să asiste la distrugerea celei mai prețioase averi a familiei sale. Flăcările dănțuiau. Fumul negru a cuprins iahtul într-o îmbrățișare sufocantă.

Trebuia să fug.

De ce nu i-ai oprit, Mel?

Știam răspunsul. Răzbunarea lor mi se părea îndreptățită. Familia Rowland merita mânia Desfrânaților.

Am urcat în fugă scările. Neliniștea m-a cuprins când fierbințeala focului mi-a atins picioarele. Am auzit ceva căzând în spatele meu. Nu mai aveam timp să ridic de jos obiectul cu pricina și nici măcar să mă întorc și să văd despre ce era vorba. Am gonit spre apartamentul meu.

Am încuiat ușa. Mi-am trecut lucrurile în revistă: chei, telefon și poșetă.

Erau toate aici.

Am oftat de ușurare și m-am lăsat pe vine, cu spatele sprijinit de ușă.

Deocamdată, eram în siguranță.

Apoi mi-am dat seama că nu de siguranța mea îmi păsa. Îmi făceam griji pentru el.

I-am trimis un mesaj, să văd dacă era teafăr.

Eu:
Vă distrați, băieți?

Jaime:
O, da! Dar mă gândesc întruna la tine.

Eu:
De asta ai plecat valvârtej?

Jaime:
Da, Mel. Exact de asta am plecat valvârtej. Pentru că mai întâi mă gândesc la tine, și abia apoi la mine. Să nu uiți asta niciodată, Micuță Balerină.

Scanned with CamScanner

Capitolul 12

— Domnișoară Greene! În biroul meu! Acum!

Directoarea Followhill era foc și pară. Știam că furtuna avea să se dezlănțuie în clipa în care pășeam în biroul ei. Dar nu îmi păsa. Cu o zi în urmă, îi văzusem fiul — iubitul meu — comițând o infracțiune gravă. Era ultima săptămână de școală și deja depusesem cereri de angajare, pentru anul următor, la școlile din apropiere. Femeia asta nu mai avea nicio putere asupra mea.

Am intrat în biroul ei, am închis ușa și m-am așezat.

— O să trec direct la subiect.

S-a aplecat peste biroul ei.

— Ce motiv am să nu chem polițaii să te aresteze chiar aici, chiar acum?

Inima mi-a stat în loc.

— Poftim?

Scanned with CamScanner

Am ridicat din sprâncene. Pulsul îmi bubuia în tâmpane.

Followhill a lovit cu o unghie lăcuită în tăblia biroului și mi-a zâmbit fals.

— O să-ți aduc aminte... un incendiu uriaș. Un iaht ars. O familie distrusă. Toate s-au întâmplat ieri. Deci, domnișoară Greene...

Directoarea s-a aplecat și mai mult spre mine. A șoptit:

— Dă-mi un motiv să nu-l chem pe șeful secției de poliție!

Am tras adânc aer în piept, adunându-mi curajul, și i-am răspuns:

— Motivul numărul unu. Pentru că nu eu am făcut-o.

— Domnul Rowland și fiul lui par să fie de altă părere. Mi-au zis că ieri-noapte ai incendiat iahtul *La Belle*. Ca să te răzbuni pe angajații școlii, înainte să fii concediată. Restaurantul familiei Rowland este distrus.

Și-a plecat capul într-o parte. Un rânjet arogant i s-a lățit pe față.

M-a inundat panica. Gândurile mi se învălmășeau. Am reușit să îngaim:

— Cum?

— La început, și eu am fost sceptică. M-am întrebat de ce ai face așa ceva. Dar pe urmă a apărut dovada.

A scos un lănțișor din sertarul biroului. Lănțișorul meu. Rahat! Asta auzisem căzând noaptea trecută. Mica ancoră de aur a lucit între degetele ei.

Mi-a clătinat pandantivul pe la nas.

— Și am descoperit motivul. Probabil ai auzit că, la anul, sora antrenorului Rowland, Chelsea, te va înlocui. De fapt, habar n-aveam și nici nu-mi păsa. Nu aș fi rămas să predau în liceul ăsta nici dacă mi-ar fi oferit un salariu uriaș.

— Asta-i tot? am zis eu, încrucișându-mi brațele la piept. Oamenii au voie să facă plimbări pe faleza orașului. Asta nu înseamnă că incendiază iahturile.

— Toby mi-a dat pandantivul azi-dimineață. Jură că a fost martor.

Am țâșnit din scaun.

— Știi *foarte bine* cine a incendiat iahtul.

Un val de furie s-a rostogolit prin mine. Am lovit cu pumnul în birou.

— Și cred că știi și de ce a făcut-o. Vrei să mă șantajezi!

Buzele mi-au zvâcnit.

— A doua oară în semestrul ăsta, am adăugat.

Directoarea Followhill s-a ridicat încet, fără să-și desprindă privirea din ochii mei.

— Crezi că nu știu că te culci cu fiu-miu? Îi vrei banii. Ți-ai pierdut mințile dacă-ți închipui că te voi lăsa să te

Scanned with CamScanner

apropii de casa mea sau de banii mei. Lasă-l să meargă la facultate, stricato! Dă-i pace!

Ne apropiaserăm atât de mult, încât îi simțeam răsuflarea pe obraz. În încăpere era cald, dar eu înghețasem. Totul se ducea de râpă. Totul.

— E liber, am rânjit eu. El m-a ales pe mine.

— Atunci, nu-i lăsa opțiunea să te aleagă, a spus directoarea, scrâșnind din dinți.

De furie, mușchii feței îi tremurau.

— De ce? Pentru că așa zici tu? m-am răstit eu.

Piepturile noastre se atingeau. Detestam mirosul de parfum Chanel și de cosmetice scumpe, care-mi invadau nările.

— Pentru că am multă putere în orașul ăsta. Pentru că ceea ce faci tu e imoral, a răspuns ea. Pentru că nimeni nu trebuie să afle că s-a întâmplat așa ceva într-o familie precum a mea.

Voiam să-i spun că ar trebui să țină seama de reputația familiei sale când sărea în pat cu unul dintre profesorii liceului, dar era secretul lui Jaime. N-aș fi dezvăluit niciodată ceea ce îmi mărturisise el.

— Nu mă tem nici de tine și nici că voi fi alungată din oraș, am ripostat sfidător. Jaime are optsprezece ani. Nu e ilegal.

— Dar tot interzis este! a strigat ea, gesticulând larg.

M-am răsucit pe călcâie și m-am apropiat de ușă. Ea m-a înhățat de braț.

— Cariera ta în educație s-a terminat. O să mă asigur că se va menține suspiciunea asupra ta. În clipa în care ieși din biroul ăsta, înțelegerea pe care ți-o propun nu mai e valabilă. O să chem poliția, Melody, și știm cu toții pentru cine lucrează poliția.

Da. Pentru Baron Spencer, care nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să-l scape basma curată pe fiu-său. La fel că directoarea Followhill.

Am arborat un zâmbet curajos, dar fals.

— N-ai decât să chemi poliția! Să vedem cum se va sfârși.

Am făcut din nou stânga-mprejur și am dat să ies, dar mama lui Jaime — *mama iubitului meu* — m-a tras iar în biroul ei, închizând ușa zgomotos.

— Hristoase! Care-i problema ta? Îți ofer o portiță de scăpare. Dacă-mi lași fiul în pace, eu o să mă ocup de tărășenia cu *La Belle*.

— Nu-mi pasă ce faci, am șuierat eu.

Buzele îmi tremurau. Nu voiam nimic mai mult decât să mă dezlănțui și să-i fac biroul bucăți, însă trebuia să-mi păstrez cumpătul, de dragul lui Jaime și al viitoarei mele cariere dincolo de Liceul „Tuturor Sfinților".

Scanned with CamScanner

— Nu e vina *mea*. Jaime mi-a făcut curte. M-a manipulat! La urma urmei, poate că o moștenește puțin pe maică-sa. Principalul e că eu și Jaime suntem împreună, iar tu n-ai ce face.

Au fost ultimele vorbe pe care i le-am spus, înainte să mă smulg din strânsoarea ei și să plec naibii de acolo.

Mai târziu în aceeași zi, cuvintele astea s-au întors împotriva mea.

Capitolul 13

— Rahat! a murmurat Jaime, după ce i-am povestit întrevederea cu maică-sa.

Și-a trecut degetele prin păr, cu un gest de agasare.

Am încuviințat din cap, încercând să-mi recapăt suflul. Nu era momentul potrivit să se enerveze. Frecându-și fața și clătinând din cap, se uita când la mine, când la clădirea școlii. Ne ascunseserăm în spatele chioșcului cu gustări, lângă parcarea elevilor.

— Ce naiba, Mel?! M-ai *urmărit*?

Am ridicat dintr-o sprânceană, reamintindu-i că nici el nu era mai breaz.

— Hei, chiar înainte să ne sărutăm prima dată, tu știai deja unde locuiesc, unde muncesc, ce mănânc la micul dejun și ce asigurări medicale am. Maică-ta are lănțișorul meu, iar Toby i-a spus că e al meu.

— Normal că asta a spus.

Scanned with CamScanner

Jaime m-a tras spre el, îmbrățișându-mă strâns.

— Ticălosul de Toby! Lănțișorul i-a picat la fix. Dacă Toby ar fi știut ce însemni pentru mine, ar fi dat vina pe altcineva.

— Când amenință, maică-ta nu glumește. Are legături pretutindeni. Familia Rowland e la fel de puternică. Eu sunt un nimeni.

— Nu-i adevărat. Pentru mine, tu ești cineva.

Jaime mi-a mângâiat tâmpla.

— Nu vreau să ajung la închisoare, i-am zis eu.

A clătinat din cap.

— O să mă asigur că n-o să se întâmple, Micuță Balerină. O să vorbesc cu mama.

— Nu cred că e o idee bună.

S-a dus întins spre biroul mamei sale. Am rămas pe loc, privind cum spatele lui vânjos dispărea dincolo de ușa liceului. Din reflex, degetele mele au căutat locul gol unde altădată se aflase lănțișorul. Căutam ancora, însă nu era la locul ei.

Jaime era ancora mea acum. În afară de el, nu aveam în cine să mă încred.

La câteva minute după ce a plecat, m-am dus în parcarea profesorilor. Așteptam lângă mașina mea, rozându-mi unghiile de nerăbdare. Ar fi trebuit să merg la oră, dar directoarea mă scutise de ore pentru tot restul zilei.

Stăteam ca pe ace. Speram ca Jaime să-și convingă mama să nu dea vina pe mine pentru incendierea iahtului.

La zece minute după ce Jaime a dispărut în biroul ei, telefonul meu a sunat.

— Vino la noi, mi-a poruncit Jaime, pe un ton indescifrabil.

În timp ce pășeam pe holurile Liceului „Tuturor Sfinților", genunchii îmi tremurau și răsuflarea mi se oprea în gâtlej. Aveam senzația că intram aici pentru ultima oară. Am bătut la ușa directoarei și am intrat.

— Vino!

Jaime a bătut cu palma canapeaua. Se uita încruntat la maică-sa. Mi se părea că biroul ei era singurul lucru care-i împiedica să se ia la pumni. Atmosfera era apăsătoare.

Expresia lui Jaime era frustrant de calmă. Când am încercat să citesc chipul directoarei, nu am văzut dragoste sau compasiune. Doar dezamăgire... și încăpățânare. Încăpățânarea de a proteja reputația familiei Followhill. De a păstra aparențele.

Inima mi s-a strâns în piept. Mi-am dat seama că nu eram singura care suferise.

Jaime nu se purta ca și cum suferea, dar, în realitate, nu era mai fericit decât mine. Nu. Eram amândoi plini

Scanned with CamScanner

de defecte, aveam probleme. Destinul nostru ne modelase, lăsând cicatrice adânci.

Eu eram o dansatoare prinsă în capcana unei vieți de profesoară.

El era un spirit liber, încătușat de cerințele ridicole și de așteptările părinților săi.

M-am așezat lângă Jaime, încercând să-mi revin în urma șocului. Directoarea Miranda Followhill era cea care greșea. Cu toate astea, încă îmi era rușine că cedasem și că acceptasem să încep o aventură cu fiul ei.

Îmi era rușine că mă îndrăgostisem de Jaime.

Societății îi pasă mult prea mult *de cine* te îndrăgostești, dar niciodată nu o interesează *de ce*.

— Am ajuns la o înțelegere, a anunțat doamna Followhill.

Buzele ei s-au destins într-un zâmbet fals.

Nu suna bine.

— Cred că toți vor avea de câștigat în urma acestui mic aranjament.

— Ai de gând să spui odată? m-am răstit eu.

Nu mai eram în stare să-mi ascund părerea despre femeia asta.

Jaime a chicotit. M-a luat de mână și a strâns-o, iar căldura lui mi s-a răspândit în trup.

Doamna Followhill s-a încruntat, neimpresionată de îndrăzneala mea.

— Jaime va pleca la facultate, în Texas. Acum un minut, i-a confirmat decanului, la telefon, că va fi acolo în toamnă. Tu vei fi concediată la sfârșitul acestui an școlar. Dacă accepți să nu vă mai vedeți, voi trece cu vederea lănțișorul găsit pe faleză.

A rânjit triumfător.

Am văzut negru în fața ochilor.

Mi-am desprins mâna dintre degetele lui Jaime. Hotărâtă să tac, am încercat să-mi stăpânesc sentimentul de umilință. Deci Jaime refuzase să lupte pentru noi și acceptase cererea maică-sii. Avea să se mute în Texas, așa cum plănuise dintotdeauna. Nu mai conta dacă o făcuse fiindcă nu se pricepea să negocieze sau dacă pur și simplu nu-i păsa de mine și doar mă folosise. Indiferent de răspuns, jocul se sfârșea la fel. Ghici cine pierdea? *Eu.*

Jaime ar fi putut să-i spună maică-sii adevărul. Ea îl proteja de orice. Nu eram chiar așa de naivă încât să cred că o făcea din iubire. O făcea pentru a-și apăra reputația și pentru cine știe ce alte rahaturi fără sens, dar care pentru ea erau capitale. Firește, directoarea l-ar fi făcut albie de porci pe Jaime, însă tot l-ar fi ajutat să scape.

După ce-mi spusese că voia să mă protejeze, Jaime mă compromisese.

— Ai... ai vorbit cu decanul? l-am întrebat, privindu-l în ochi.

Scanned with CamScanner

A oftat și a dat din cap.

— Da. Plec la Universitatea Austin.

— Perfect! am declarat eu.

Doamna Followhill părea sceptică și puțin dezamăgită de calmul meu. Ochii îi scânteiau de mânie. Strângea din buze.

Nu poți câștiga, dacă eu nu-ți permit să câștigi, am gândit eu, cu amărăciune. *Refuz să cedez nervos în fața ta.*

I-am răspuns.

— Da. La urma urmei, școala e pe terminate.

Apoi m-am întors către Jaime.

— Mi-a plăcut aventura noastră. M-am distrat.

M-am prefăcut că surâd. Jaime s-a încordat. Bănuiam că voia să se justifice, însă nu doream să-i acord șansa de-a o face.

Îl uram.

Mă uram.

Meritam amândoi suferința asta.

Degetele lui au încercat să se împletească din nou cu ale mele, dar mi-am încrucișat brațele la piept. Suferisem destule lovituri din partea maică-sii. Nu acceptam să fiu umilită iar. Tânărul Followhill avea să-mi dea papucii, îndrugându-mi rahaturi de genul: „Nu tu ești de vină, eu sunt".

— Cred că a venit timpul să ne luăm rămas-bun. N-o să-mi lipsească liceul. Și categoric n-o să-mi lipsești dumneata, doamnă Followhill. Ești bogată, dar nu știi să te porți cu oamenii.

În traducere: „Ești o scorpie venită din iad și e incredibil că am crezut că fiul tău e altfel. E clar că va călca pe urmele tale, chiar dacă s-a străduit să mă convingă de contrariu".

M-am ridicat. Jaime m-a urmărit cu privirea, dar nu m-am uitat la el. Intuiam că pe fața lui se citea nedumerirea. Pentru prima oară, eu răneam un Followhill, nu un Followhill mă rănea pe mine. Într-un fel, mă simțeam ușurată, dar vinovăția s-a trezit iute în mine.

Voiam să-l fac să se simtă aiurea. *De ce?*

Jaime m-a strigat pe nume, cu vocea încărcată de emoție. Am clătinat din cap.

— Las-o să plece, scumpule! i-a spus directoarea Followhill, punându-i o palmă pe spate.

El s-a ridicat brusc.

Trebuia să ies de aici.

Mi-am potrivit pe umăr cureaua poșetei, mi-am luat telefonul și cheile, apoi am adăugat:

— OK. Nu mai avem ce discuta.

Și am ieșit, lăsându-i în urmă pe băiatul care-mi sfâșiase inima și pe scorpia de maică-sa. Jaime avea să se

Scanned with CamScanner

mute în Texas. N-ar fi trebuit să mă simt dezamăgită. Eu îl împinsesem în direcția asta, iar maică-sa nu ne dăduse de ales. Dar, pentru că sufeream, il rănisem din vorbe.

Jaime nu a venit după mine.

Greșiserăm amândoi și nu mai aveam ce să ne spunem.

Astăzi am plâns cât pentru toți anii în care nu plânsesem. Râuri de lacrimi triste și disperate.

Aveau un gust ciudat.

Aveau gustul lui.

Capitolul 14

Azi Jaime nu a venit la apartamentul nostru. Nici nu m-a sunat. Deloc de mirare, având în vedere ce-i spusesem de față cu maică-sa. Îl îndepărtasem în mod constant. Insistasem să plece în Texas. Îi vorbisem de rău prietenii.

Nu eram o iubită bună.

Nu-mi stătea în fire să am grijă de altcineva. Ființa mea era cusută laolaltă din petice zdrențuite, din frânturi de ambiție și de visuri spulberate. Până acum, fusesem prostesc de mândră că nu îngăduisem lucrurilor pe care le crezusem banale — precum iubirea sau bărbații — să mă domine.

Dar acum, când inima îmi sângera de parcă aș fi fost tăiată în bucăți, mi-am dat seama cât de multe ratasem. În îmbrățișarea iubirii, chiar și durerea mi se părea dulce.

Scanned with CamScanner

În ziua următoare, mi-am făcut apariția la liceu. La a treia oră din zi, simțeam că mă sufocam. Nu mai eram sub protecția lui Jaime, iar elevii mei uitaseră să se poarte frumos. Râdeau, țipau și îmi vorbeau obraznic. Chiar mai mult decât înainte. Ultima oră a fost și cea mai neplăcută. Dean și Millie erau tăcuți, dar Trent Rexroth își strecurase mâna sub bancă și pe sub fusta lui Keeley. Trent avea o mutră impasibilă și sporovăia tare, cu Vicious, despre viitorul echipei Raiders.

Faptul că i-am zis lui Trent să-și țină mâinile la vedere a atras și mai mult atenția asupra lui și a fetei pe care o satisfăcea cu degetele, iar când m-am întors cu spatele, ca să scot o carte din poșetă, am auzit chicote. Probabil că Trent își băgase limba în gura ei îndată ce mă uitasem în altă parte.

Eram în iad. Exact unde meritam să mă aflu.

Jaime lipsea de la oră. Era ultima oară când predam aici. Absența lui îmi confirma bănuiala că Trent se purta așa ca să-l răzbune pe Jaime.

Mă urau cu toții.

Mă simțeam cumplit de dezamăgită. Am încercat să mă concentrez asupra predatului, dar mintea mea fugea încontinuu la el.

O încurcasem.

Nici măcar nu-i oferisem ocazia să-mi explice, după întâlnirea noastră, în biroul directoarei. Pur și simplu trăsesem concluzia că mă trădase. Dar Jaime nu trăda pe nimeni, niciodată. Nu-i părăsea pe cei dragi lui. Nici măcar pe Vicious.

M-a străfulgerat un gând.

Când s-a sunat de ieșire, m-am ridicat de la catedră.

— Baron!

I-am făcut semn lui Vicious să se apropie.

A pufnit sarcastic, dar s-a conformat. Sala de clasă se golise. Rămăseserăm doar noi doi, scrutându-ne bănuitor.

— Unde-i Jaime? l-am întrebat, frecându-mi ochii obosiți.

Nu dormisem azi-noapte.

— Ce-ți pasă? Îi supraveghezi pe toți tipii cu care ai *aventuri*? a mârâit el.

Ia te uită! Vicious era ranchiunos.

— Trebuie să-i vorbesc, i-am spus, neluând în seamă împunsătura.

— Și cine te oprește?

— Spune-mi unde este.

A dat din umeri.

— Nu sunt secretarul lui Jaime. Sună-l.

— Nu-mi răspunde! am strigat, enervată.

Dus pe gânduri, Vicious și-a frecat obrajii.

Scanned with CamScanner

— Mda, nu răspunde...

Glasul lui era înfiorător de plat.

— E la mine acasă. Bosumflat ca o gagică. Te-aș invita să treci pe la noi, să-l mai înveselești, dar nu-s sigur dacă o să-l faci albie de porci, fiindcă ți-a salvat pielea, sau o să-i ceri iertare fiindcă ai dat-o în bară.

— Trebuie să-i vorbesc.

Mă speria insistența pe care o auzeam în vocea mea. Nevoia de a îndrepta lucrurile era copleșitoare. Voiam să ne împăcăm.

— Eu nu-s ca el, a declarat Vicious.

Ochii lui lipsiți de viață îmi susțineau privirea.

— Eu nu iert, așa că, dacă îl rănești din nou, o s-o pățești.

La naiba!

— Vreau să îndrept situația, Baron.

— Mă cheamă Vicious, a mârâit el.

— Lasă-mă să-l văd, m-am milogit eu. Îți jur că am intenții bune.

Apropierea dintre Desfrânați era emoționantă, însă băieții ăștia aveau mult prea multă putere. Asupra mea. Asupra orașului. Asupra tuturor.

Vicious a schițat un gest spre ușă.

Câteva minute mai târziu, Fordul meu rula în urma Mercedesului luxos al lui Baron.

Am ajuns la casa lui impunătoare, din cărămidă și piatră.

Mi s-a părut cea mai lungă călătorie pe care fusesem nevoită s-o fac vreodată, în afară de întoarcerea mea acasă, după accidentul din New York.

Iubirea mea era o nebunie.

Și eram pregătită să lupt pentru ea.

Scanned with CamScanner

Capitolul 15

Era în piscină. În afurisita de piscină! Înota. Trupul lui lung și musculos țâșnea de la un capăt la altul al bazinului, asemenea unei săgeți. M-am oprit la margine, încă nesigură dacă voiam să i-o trag, să-mi cer scuze sau să urlu la el. Când a scos capul din apă, stropii cădeau din buclele lui blonde.

— Pari absolut distrus, l-am ironizat eu.

Și-a sprijinit brațele pe gresie și și-a dezgolit dinții. Dar nu era un zâmbet, ci un avertisment.

— Iar tu pari un animal care și-a părăsit vizuina. Ți-am lipsit mult, domnișoară G.?

— Nu ai venit la școală azi.

Tonul meu era grav.

— Și ce? Anul școlar aproape s-a terminat, iar pe tine oricum te doare-n cot. Pentru tine, sunt doar o *aventură*. Ai uitat? Așa ai spus.

Scanned with CamScanner

Touché.

Când ajunsesem aici, plănuiam să-mi cer iertare. Dar acum, în fața lui, în casa lui Vicious, m-a cuprins din nou nevoia copleșitoare de a mă proteja. Aș fi vrut să-l întreb ce fel de joc jucase cu o zi înainte, în biroul maică-sii.

În loc s-o fac, am schimbat subiectul.

— Ți-ai făcut bagajele pentru Texas?

Pleacă la facultate. S-a terminat.

A râs. Și-a luat avânt și a ieșit din piscină. Trupul lui ud sclipea în soare, făcându-l să arate precum un model dintr-o reclamă. Stătea așa de aproape de mine, că mirosul de clor mi-a invadat nările.

— Încă nu.

A făcut un pas în direcția mea. M-am retras. A mai făcut un pas.

— Trebuie să-mi cumpăr o valiză nouă.

Mâna lui s-a cufundat în buclele mele. De data asta, i-am răspuns la atingere. *Ce ratată sunt! Iar am căzut sub vraja lui.*

Am înghițit în sec.

— Credeam că tipii nu-și iau multe bagaje când călătoresc.

— Așa e, dar pun pariu că tu o să-ți iei tot soiul de rahaturi femeiești când o să te muți la mine.

Stupefiată, am mijit ochii la el. Mă luptam să-mi stăpânesc un surâs.

— Jaime..., l-am avertizat eu.

Mă temeam că era o farsă. Mi-am dat seama că îmi doream să mă mut cu el. Să am parte de un nou început, departe de Liceul „Tuturor Sfinților". Împreună cu el.

Era imoral. Lumea avea să bârfească. Un puști de facultate care se muta în alt stat, cu profa lui în vârstă de douăzeci și șase de ani! Un dezastru. Dar îmi doream dezastrul ăsta. Voiam să mă scald în el, *să trăiesc* în el. Să-l transform în realitatea mea haotică.

Jaime mi-a zâmbit și a întrebat:

— Adevăr sau Provocare?

— Adevăr.

M-am uitat la el pe sub gene. Dacă Vicious ar fi urmărit scena, probabil că s-ar fi prefăcut că vomită.

Respiram precipitat. Inima se pregătea să-mi sară din piept. Nu mă mai simțisem așa de vie de când urcasem ultima oară pe scenă. Aveam de gând s-o spun! Nu-mi păsa de ceilalți și nici de ce aveau să creadă despre mine.

Degetele lui încă erau cuibărite în părul meu. I-am cuprins palmele.

— Adevărul este... că te iubesc.

Scanned with CamScanner

Umbra unui zâmbet satisfăcut a apărut fulgerător pe buzele lui, dar a dispărut la fel de repede. Încă nu scăpasem de belele. Mă simțeam ca o școlăriță mustrată.

Jaime a dat din cap. Și-a petrecut un braț pe după gâtul meu și m-a tras spre fața lui.

— Ai văzut? A fost chiar așa de greu? Ai spus-o, și totuși ești teafără și nevătămată, iubito.

A ridicat dintr-o sprânceană, cu o expresie șmecherească. Doamne! Cât de sexy era!

— Și eu te iubesc, Mel. De fapt, sunt nebun după tine. Hai, apucă-te de împachetat.

— Pardon!? Ce? Unde? Cum? Când? Școala nu s-a terminat.

Mai rămăseseră patru zile de cursuri. În plus, încă nu acceptasem să mă mut într-un alt stat, cu el.

— Așa-i. Dar ți-am stabilit un interviu, mâine, pentru o slujbă la Academia de Balet din Austin. Doar nu vrei să întârzii, nu? Prima impresie contează.

Jaime știa că ascunsesem visul de a dansa. Știa că îl purtam în inimă ca pe o mică amintire și că-mi doream ca amintirea să devină realitate.

S-a auzit un claxon. Vicious era la volanul Mercedesului luxos.

— Jaime, spune-i să-și miște fundul! Dacă nu, o să mergeți amândoi la aeroport cu taxiul!

Băieții ăștia!

Plănuiseră totul.

Ne păcăliseră pe mine și pe directoarea Followhill.

Am izbucnit în râs, repezindu-mă în brațele iubitului meu.

— Să te ia naiba, Jaime!

Scanned with CamScanner

Epilog

Doi ani mai târziu

— Ai uitat laptele, îi reproșez eu.

— Iar tu ți-ai uitat chiloții.

Derutată, mă încrunt.

— Păi, port chiloți.

— Exact! I-ai uitat *pe tine*.

Jaime mă împinge în pat, dintr-o singură mișcare.

Cad pe salteaua subțire. Se prăbușește peste mine, acoperindu-mi fața și gâtul cu sărutări umede și fierbinți. Chicotesc slab, în vreme ce degetele lui îmi desfac coapsele.

— O să cumpăr lapte când ies din tură, mormăie Jaime, cu gura lipită de pieptul meu.

Îmi aruncă tricoul cât colo și îmi suge sfârcurile așa de pasional, încât mă înfior toată de plăcere. Suspin

Scanned with CamScanner

și-mi trec degetele prin părul lui blond, ciufulit. După cursuri, Jaime lucrează la un Starbucks din Austin. Părinții l-au dezmoștenit după ce i-a anunțat că ne mutăm împreună. Mare pagubă! Eu predau la Academia de Balet, el se duce la facultate și muncește la Starbucks. Avem foarte puțin timp să ne mai pese de ce gândesc sau spun ceilalți.

— Cumperi și niște fructe, da? Am rămas fără banane.

— Am o banană pe care o poți gusta oricând vrei, glumește el. Uite-o aici.

Îmi ia mâna și o duce la penisul lui.

Eu îmi dau ochii peste cap. Mda! Tipic pentru un tinerel de douăzeci de ani. Acum am douăzeci și opt. Ai crede că sunt bântuită de obsesia căsătoriei și copiilor. Dar nici vorbă. Nu mă gândesc decât la el, la cum totul s-a rezolvat nemaipomenit de bine. Este haosul nostru frumos și nu avem nevoie de altceva.

— Poate c-o s-o gust mai încolo, îl tachinez eu.

Jaime se strâmbă.

Limba lui alunecă în jos, spre pântecul meu dezgolit. Cu vârful nasului, îmi desenează cercuri pe clitoris.

— Ah! exclamă el. Cred că am văzut ceva aici. Nu știu ce-o fi blestemăția asta!

Se preface că scotocește printre picioarele mele. Când ridică mâna, ține între degete o cutiuță îmbrăcată în catifea neagră.

Rămân fără suflare.

Își umezește buzele și zâmbește.

— Te previn că nu e un inel de logodnă. Tu meriți un inel nemaipomenit. Aștept să strâng destui bani ca să-ți pot cumpăra unul. Dar până atunci, uite ceva care să-ți aducă aminte de aventura noastră din liceu, de acum doi ani.

Cu degete tremurătoare, deschid cutiuța. Înăuntru e un lănțișor cu un pandantiv. O ancoră de aur. Ancora asta simbolizează atâtea lucruri.

Iahtul incendiat, care ne-a despărțit.

Lănțișorul care ne-a readus împreună. Obiectul pe care l-am pierdut în noaptea incendierii iahtului.

Ridic ochii spre el, scăldându-l într-o iubire nemărginită. Sunt așa de îndrăgostită! Așa de nebună după băiatul ăsta, care acum e bărbat și a renunțat la atâtea lucruri ca să fim împreună! La o viață plină de petreceri. La fotbal. Acum doi ani, lucrurile astea erau crezul lui în viață.

— Mă ajuți? îl rog eu.

El protestează cu un mormăit. Deși nu îi convine să-și desprindă gura de coapsele mele, se ridică. Ia lănțișorul și îmi dă părul deoparte.

Scanned with CamScanner

— Adevăr sau Provocare? mă întreabă el din senin.

— Adevăr. Oamenii curajoși aleg întotdeauna adevărul.

Zâmbesc.

— E adevărat că vei fi a mea pentru totdeauna?

Gura lui coboară la urechea mea. Respirația caldă îmi gâdilă pielea.

— E foarte adevărat. Uneori, când mă scoți din sărite, este o provocare. Dar e viața mea și tu faci parte din ea. Pentru totdeauna și mereu, întăresc eu.

— Pentru totdeauna și mereu, repetă Jaime.

Strâng ancora în pumn. Îl îmbrățișez pe Jaime, ancora vie din viața mea.

Neliniștea, teama, perioada când m-am lăsat dusă de val și m-am îndrăgostit de cel care îmi închipuiam că era total nepotrivit, dar care s-a dovedit a fi cel mai potrivit pentru mine... Le-am lăsat pe toate în trecut.

Până la urmă, a meritat să trăim fiecare suferință datorită căreia am devenit cei care suntem astăzi.

Mai puternici.

Mai fericiți.

Mai împliniți.

Șase ani mai târziu

Jaime

— De ce o ancoră?

Probabil că ar fi trebuit să întreb asta acum opt ani, când ne-am întâlnit pentru prima oară, dar pur și simplu nu am avut curaj. Pe atunci, subiectul ăsta mi se părea prea intim. Și eram înspăimântat că-mi pusesem în cap să-mi seduc profa de literatură.

O privesc pe soția mea, Melody Followhill. Își odihnește picioarele pe măsuța de cafea, sprijinindu-se de spătarul canapelei noastre. Deocamdată, canapeaua și măsuța sunt singurele piese de mobilier din noul nostru apartament din Kensington, în Londra. Îi promisesem c-o s-o duc în Europa și m-am ținut de cuvânt. Faptul că am lăsat-o însărcinată în Europa este un bonus.

— De ce o ancoră? mă maimuțărește ea, zâmbind și mângâindu-și burta.

E în a noua lună de sarcină. Se uită drăgăstos la burta ei uriașă, apoi răspunde:

— Pentru că uneori e plăcut să știi că există cineva care te salvează.

— Cine ți-a dat lănțișorul?

Scanned with CamScanner

Sunt uimit de mine însumi. Am rezistat opt ani fără să-i adresez întrebarea asta și tocmai acum, deodată, m-a lovit curiozitatea. Melody se lipește de mine și își pune capul pe pieptul meu. Îi dau deoparte părul castaniu și-i sărut tâmpla. Când începe să vorbească, pieptul mi-e inundat de căldură.

— Mi l-am cumpărat din aeroportul JFK, în ziua când luam avionul ca să mă întorc în California, după ce-mi rupsesem piciorul. Îmi doream ceva în care să cred. *Pe cineva* în care să cred. Dar nu aveam pe nimeni. Părinții mei erau alături de mine și-mi împărtășeau durerea, dar nu mă înțelegeau pe deplin. Prietenii mei se răspândiseră pe la facultăți, în toată țara, urmărindu-și visurile, creând amintiri noi și dragi. Iar eu rămăsesem singură. Am văzut lănțișorul în vitrina unui butic. Nici măcar nu-mi amintesc cum se chema. Vindeau hanorace inscripționate cu „I Love New York", la prețuri fabuloase. Lănțișorul m-a costat o mică avere, dar mi-am spus: „Am nevoie de ancora asta. O să mi-o cumpăr".

Mă uit în ochii ei și sunt uimit că Melody e a mea. A rămas lângă mine, chiar și după tot ce am îndurat împreună. Este amuzantă și puternică. Foarte talentată, sarcastică și isteață. Și, în același timp, sinceră. Și vulnerabilă. Și a mea. Toată numai a mea.

— Nu mai ai nevoie de ea, îi zic eu, arătând cu degetul ancora pe care i-am dat-o când eram la facultate. Acum mă ai pe mine.

— Am nevoie și de ea, și de tine, spune Mel.

Nu-i adevărat.

Nu are nevoie de nimeni.

E capabilă să cucerească lumea în pantofii ei cuminți, în rochiile ei până la genunchi, fără să-i pese nici cât negru sub unghie de ceea ce gândesc alții.

O iau de mână, îi sărut palma și o apropii de penisul meu aflat în erecție. Mereu mă excit în prezența ei.

— Adică de noi trei? o tachinez eu.

Îmi lipesc buzele de ale ei. Degetele lui Melody îmi strâng jeanșii un pic cam tare.

— Știi de ce am nevoie? îmi zice ea.

Dintr-un motiv necunoscut, are fruntea plină de sudoare.

Ridic întrebător dintr-o sprânceană.

— Am nevoie să mă duci la spital. Tocmai mi s-a rupt apa.

— Știam eu că te umezești de fiecare dată când sunt prin preajmă.

O ling lasciv pe gât, dar ea mă lovește tare în braț.

— Jaime!

— Bine, bine. Îți aduc geanta.

Scanned with CamScanner

Cincisprezece ore mai târziu, Melody și cu mine îi urăm bun-venit fiicei noastre, Daria Sophia Followhill. Părinții mei vin cu avionul, din San Diego, ca să-și întâlnească nepoata. Sunt emoționați că au devenit bunici. La sfârșitul lunii vor veni și părinții lui Mel.

Tata încă nu a aflat despre aventura mamei cu antrenorul Rowland. Nu i-am spus. N-ar fi avut rost.

Părinții mei nu se iubesc.

Au munți de bani. Iar eu am o soție și o fiică nou-născută. În continuare, mi se interzice accesul la averea familiei Followhill, din cauză că am ales-o pe Melody.

Chiar și așa, sunt fericit. Nu am nevoie de bani. Le am pe fetele mele, iar asta mi-e de ajuns.

Ele sunt totul pentru mine.

Sfârșit

Scanned with CamScanner